Kurt Brand

ZÁVOD S ČASEM

PR 175 *Přeložil František Fabián*

Evyn Mollová si těžce povzdychla, a nevadilo jí, že není v kanceláři sama. Zoufale zavrtěla hlavou. Ona, hezká třiadvacetiletá 230
novinářka, která pracuje v Terrania Post teprve prvním rokem, má podle poslední redakční porady napsat populární seriál o oxidu vodíku. „A potom," řekl jí její nadřízený, „samozřejmě taky zkuste dovědět se něco o tom Bhormonu. Slečno Mollová, v podstatě nezáleží na tom, co napíšete... ale když už se vydáte na tenký led, musí váš výplod znít věrohodně. Musí pře- ! svědčit, strhnout čtenáře, a tak dále, a tak dále. Vždyť to znáte!"
Tohle jí šéf řekl před týdnem. Na její protesty nedal.
„Já o tom nic nevím!" argumentovala.
Hlučně se rozesmál. „A myslíte snad, že já ano?"
„Tak proč to nesvěříte odborníkům?" ptala se.
Místo odpovědi se zeptal skoro výhružně: „Už jste něco slyšela o nedostatku pracovních míst, slečno Mollová?"
To byla jasná výstraha. Vzdala to: „Tak já to udělám."
A předevčírem se do toho pustila.
Nechala si do kanceláře poslat z archivu všechno o oxidu vodíku a ponořila se do studia materiálů.
O Bhormonu v archivu nebylo nic. Informací o oxidu vodíku tu měla
dost a dost, ale byly příšerně suché a nudné. V bloku, do kterého si chtěla dělat poznámky, nebylo Stále ani jediné slovo.

„To je k zoufání," povzdechla si a obrátila se na svého kolegu McCormika. „Nemůžete mi dát nějaký tip? Jestli napíšu jenom řádku podle těchhle materiálů, utečou Postu i poslední čtenáři!"
„Proč se nezeptáte svého přítele, slečno Evyn? Nebo už zase někde lítá ve vesmíru?"
„Bili?" Překvapilo ji to. Na Billa Ramseye nevzpomněla. Hned se jí zlepšila nálada.
„Samozřejmě, slečno Evyn. Nechtě to tady všechno, jak to je. Kdyby se po vás někdo ptal, něco už mu řeknu. Prostě sháníte informace. A že zrovna u svého přítele... co je komu do toho? Na shledanou!" Málem ji vyhodil ze dveří. Nedala se dlouho přemlouvat.
Bili měl dovolenou. Jeho loď opravovali v loděnici. Když mu Evyn zavolala a domluvila si schůzku, uvítal to s nadšením. Byl to hezký černovlasý mladík, bylo mu dvacet pět let a už víc než rok byl do Evyn beznadějně zamilovaný. Ona jeho city neopětovala. Náhlá změna v jejím chování mu byla divná, ale nedal na sobě nic znát.
Když se do něj Evyn zavěsila a vzhlédla k němu tmavomodrýma očima, láskyplně se na ni podíval a řekl: „Pojď, mám pro tebe překvapení."
Vtáhl ji do kluzáku a vznesli se nad obrovské město Terranii. Evyn Mollová už věděla, že nemá smysl ptát se Billa, kam má namířeno. Přeletěli jezero na okraji města a kluzák směřoval stále dál. Bili přepnul na automatické řízení a vyprávěl o své službě u flotily. Nikdy neoplýval nadáním pro lehkou konverzaci s mladými dámami. Evyn se to ale dnes právě hodilo. Využila pauzy, když se Bili nadechoval, a se zájmem se zeptala: „A ty jsi" taky viděl, jak odletěl ten molkexový lívanec? To musel být nádherný pohled. Umím si představit, že tě to nadchlo!"

Bili to na vlastní oči neviděl. Jeho loď, na které se projevila závada, se už v té době vracela do loděnice. Věděl jen, že z lodi Bluesanů stekla vrstva molkexu, rozlila se do placky a když opět ztuhla, uletěla někam do kosmu. Ale teď si rozhodně nechtěl před Evyn zadat. Proto řekl: „Bylo to opravdu velkolepé! Tak ohromné, že ještě dneska o tom mluví celý svět. Tebe to také zajímá, ano? A když si člověk uvědomí, že brzy budeme moci zbavit lodi Bluesanů jejich molkexového pancéřování... Evyn, to bude slavný den!"
„Já prostě nechápu, Bille, proč na to naši experti přišli tak pozdě, že molkex se dá rozpustit oxidem vodíku, když oxid vodíku je přece známý od pradávna."
Billovi nebylo nijak nápadné, že se Evyn najednou tolik zajímá o proble-
my flotily. Byl její přítomností zcela opojený.
„Našim vědcům to nemůžeš vyčítat! Jestli je pravda, co jsem slyšel před dvěma nebo třemi dny, působí oxid vodíku jen ve spojení s jinou látkou, nějakým B-hormonem. Čert ví, co to je."
Ta poznámka zapůsobila na Evyn jako studená sprcha. Mladá novinářka se křečovitě snažila zakrýt své zklamání. „Já myslím, že to jsou jen řeči, Bille. Stoprocentní oxid vodíku ani není možné získat. Je to nestabilní látka, vyvíjí se z ní třaskavý plyn a sama se rozkládá. Něco z toho, co nás učili ve Škole, si ještě pamatuju."
Bili se zašklebil. „Se školními moudrostmi dneska daleko nedojdeš, má milá! Vida, už přistáváme!"
Tiché šumění motoru už téměř zmlklo. Kluzák se snášel k zemi v široké spirále. Uprostřed hustého lesa stál bíle svítící domek.

„Kde to jsme?" zeptala se Evyn.
Bili se vesele zašklebil, ale mlčel.
Před domkem bylo malé místo na přistání. Kluzák měkce dosedl. Bili Ramsey pomohl Evyn vystoupit. „Líbí se ti tu?" zeptal se.
Vládlo tu obdivuhodné ticho. Domek vypadal, že je tak sto let starý. Otevřely se dveře a vyšla z něj starší žena. Podívala se na Billa a doširoka rozevřela oči. „Bille, chlapče, kde se tu bereš?" zvolala a rozběhla se k němu s otevřenou náručí.
Bili Ramsey zavedl Evyn Mollovou do domu svých rodičů.
Sbohem, oxide vodíku, pomyslela si a vzdala se naděje, že se od Billa dozví víc než z archivních materiálů.
Soustava hvězdy Kesnar, uprostřed hvězdokupy M 13. Čtvrtá planeta ze sedmi. Aralon, domov galaktických lékařů.
Reginald Bull jednou označil Aralon jako jedovou kuchyni vesmíru. Bylo to drastické, ale přiléhavé pojmenování. Teď už ale patřilo minulosti. Nikdo z toho neměl větší radost než právě Bully. Teď už nerad slyšel neuctivé poznámky o Arasech.
Bully se právě zastavil na Aralonu cestou na Zemi. Neměl zrovna volno, protože každým okamžikem mohla vypuknout válka mezi impériem a hvězdnou říší Bluesanů, ale tohle byla důležitá záležitost. Chtěl vědět, jak pokračuje výzkum B-hor-monu.
Z přistávací plochy se nechal zavézt rovnou do podzemních laboratoří Arasů. Prvenství Arasů v medicíně bylo nedotčené. Pozemští odborníci se na ně stále znovu obraceli, protože Arasové se zabývali všemi obory lékařství už celá tisíciletí.

Proto také domluvil Pěny Rhodan, že výzkum B - hormonu bude probíhat na Aralonu.
Bully se pozdravil s vědci, z nichž mnohé znal osobně. Pa Done mu chtěl obsáhle referovat, ale Bully jen mávl rukou. „Řekněte mi stručně to nejdůležitější. Co nepochopím, nato se zeptám."
Pa Done přikývl a vysvětloval:
„Synteticky jsme B-hormon už vyrobili, pane. Nebylo to zvlášť obtížné. Jenže... není to originální B-hor-morr. Syntetická látka má všechny vlastnosti přírodního hormonu, jenom nedokáže stabilizovat oxid vodíku. Přibrali jsme k výzkumu i pozemské kolegy z různých fakult, ale v tomhle směru jsme žádný pokrok neudělali. Jakmile dosáhneme devadesátiprocentní koncentraci oxidu vodíku, dojde vždy k jeho prudkému rozpadu, ať přidáme syntetický hormon nebo ne."
„Takže prohra na celé čáře, co? Kde najdu fyziky, Pa Done?"
„Zavedu vás tam, pane."
Malým antigravitačním výtahem sjeli do jiného poschodí.
„Pa Done, jak se vám spolupracuje s pozemskými kolegy?" zeptal se Bully, když šli dlouhou chodbou. - „Výborně, pane, opravdu výborně. Jenom, kdybych směl o něco požádat. .." Pa Done zaváhal.
„Jen to povězte!" vyzval ho Bully.
„Pane, přáli by si to i moji pozemští kolegové. Povolejte Tylla Leydena zpátky na Zemi!"
Bully se na místě zastavil. „Cože? On je tady?" Rozesmál se na celé
kolo a plácl Arase do zad, až se dlouhý a hubený vědec prohnul. „Tady se taky s nikým nebaví, Pa Done?"
Galaktický vědec nechápal Bully-ho veselí. „S

dovolením, pane, kolega Leyden nemá vlastnosti, které musí mít vědec, aby mohl pracovat v týmu."
Bully přisvědčil. „To máte pravdu, milý Pa Done. Já jsem si to taky o Tyllu Leydenovi myslel a málem jsem se přitom nesmrtelně blamoval. Něco vám poradím: Leydena si ne-
v
všímejte. Řekněte to i svým pozemským kolegům, ale připravte se všichni na to, že výsledek nějakého problému, nad kterým zoufale bádáte, jednoho dne Leyden jen tak vytřese z rukávu. Nevěříte mi?"
„Tomu je těžké uvěřit."
„Proč byste to měl mít snadnější než já," řekl Bully dobrosrdečně. „Ale stejně nemám chuť se s Leydenem setkat. Proč se díváte na hodinky?"
Aras potřásl hlavou. „Nepotkáme ho, V tuhle dobu svačí, a on dodržuje čas na svačinu přímo úzkostlivě."
Fyzikové už byli zřejmě informováni, že je Reginald Bull na Aralonu, protože nedali najevo překvapení. Horace Taylor, expert na hypergravitaci, pokrčil rameny.
v
„Žádný termín vám ještě nemohu říct, pane. Tápeme ve tmě. Víme pří-lis málo o parafyzikálních účincích B-hormonu. Pokusy ukázaly, že působí na oxid vodíku jako katalyzá-
tor, ale nevíme, proč tomu tak je. Když jsme sloučili oxid vodíku s B-hormonem a čistý molkex, zjistili jsme pětirozměrné impulzy, které se kupodivu podobají impulzům hyper-gravitace. Oblast pětirozměrného prostoru je pro nás ale zatím zapečetěná kniha."
„To jste mi vyjmenoval, co všechno nevíte, Taylore," přerušil ho Bully sarkasticky. „Teď mi prozraďte, co jste

s kolegy objevili!" Rozhlédl se a u stěny uviděl zařízení, které neznal. „Co je tohle?"
„Hypertron, pane. Kapesní formát. Trochu jsme si s tím pohráli, než jsme ho dali dohromady..."
„Pohráli?" zahulákal Bully. „Co si vlastně myslíte, pánové? Vy máte čas si hrát, a pár desítek tisíc let odtud žijí modrokožci, kterým jde jen o to všechny nás zničit! K Čertu, to nemůžete zavolat šéfovi a říct mu: potřebujem tohle a tamto, a když to nedostáném, nebudou žádné výsledky!"
„Pane, takhle přece nemůžeme mluvit s Velkým administrátorem..."
Bullyho rázem přešla zlost. „Ani bych vám to neradil. Ale můžete mít požadavky. Vyžádejte si, co potřebujete! Co jste vlastně chtěli s tím hypertronem dělat, Taylore?"
„My... to je těžké vysvětlit, pane. Jeden náš kolega, který právě svačí, dostal nápad změnit,v hypertronu syntetický B-hormon tím, že dosáhne uvnitř atomu přesycení."
Bully se zamyšleně podíval na Horace Taylora, „Nejmenuje se ten kolega náhodou Tyli Leyden?"
„Ano. Nechávám ho, aby pracoval podle svých představ, ale moc si od toho neslibuji. Vlastně ani nevím, jak nás dokázal přemluvit, abychom mu pomáhali se stavbou modelu hypertronu. Ale zpátky k věci, pane, zatím jsme tedy zjistili jen jednu nepochybnou skutečnost, přírodní B-hormon vydává pětirozměrný impulz zatím neznámé povahy. Tento impulz patrně mění molkex. Ale ani to se nedá prokázat s naprostou jistotou, protože máme katastrofální nedostatek čistého molkexu. Pane, s tím malým množstvím nevystačíme, jestli máme pokračovat v sérii našich pokusů. Směl bych vás poprosit, abyste

nám zajistil co nejrychlejší dodávku potřebného materiálu?"
„Samozřejmě," řekl Bully. V duchu se ale ptal sám sebe, kde čistý molkex vezmou. Podíval se na hodinky. Měl nejvyšší čas vrátit se ke kosmické lodi a pokračovat v letu na Zemi. „Ani se vás nebudu ptát, kdy můžeme čekat první konkrétní výsledky, Taylore. Ale nezapomínejte, že každou minutu může vypuknout válka s Gatasany. Dokud nemáme zbraň, kterou bychom mohli ničit molkexové pancéřování, je nám technická převaha ve všech oblastech k ničemu."
„Je mi líto, pane. Opravdu vám žádný termín nemůžu říct," odpověděl Taylor. Bully přikývl. Nic jiného

II

nečekal. Mlčky vyšel z místnosti. Vědci ho provázeli zdrcenými pohledy.
Ve chvíli, kdy Bully ve své kosmické lodi opouštěl Aralon a směřoval k Zemi, seděla Evyn Mollová s Billem Ramseyem na lavičce před starým domkem. Poslední paprsky slunce dopadaly mezi stromy.
„Změnila jsi se," řekl Bili a pokusil se Evyn obejmout. Rychle uhnula a odsedla si.
„Zato ty jsi se nezměnil ani trochu, Bille," odpověděla stroze. „Tohle nemám ráda. Reaguju jako oxid vodíku, když mi takhle jednoduše dáš ruku kolem ramen."
Ztuhl a pronikavě se na ni podíval.
„Poslouchej, tady něco nesedí. Ten tvůj náhlý zájem o oxid vodíku, molkex a tak dál je nepravděpodobný. Nechtěj mi namluvit, že tě tyhle věci doopravdy zajímají. Děláš na tom pro ty své noviny?"
Dokázala se srdečně zasmát. „Mohl bys vědět, že patřím k redakci místních zpráv, můj milý Bille."

To byla pravda, ale Bili Ramsey ji stejně podezíral. Nedal to na sobě znát. „Taky bych se divil, kdyby ti svěřili takový speciální úkol. Ale i tak je tvůj zájem divný."
„Tak divný zase není, Bille, když si připomeneš jenom nezveřejněné zprávy velkých agentur. Jestli to ještě nevíš, čeká nás válka. Válka s Ga-tasany!"
Její informace ho nepřekvapila. Dobře věděl, jaká je situace. Když se jeho loď vracela, zastavili se u nárazové fronty. Ramsey si nevzpomínal, že by někdy byl viděl takové soustředění kosmických lodí. Přesto ho zlobilo, že dívka, kterou miluje, v něm vidí jen zdroj informací.
Jen počkej, pomyslel si, teď ti povím něco, že budeš kulit oči.
Začal ochotně odpovídat na její otázky a přisunoval se blíž k ní. Dělala, že si to neuvědomuje. Bili si ale všiml, že zapnula v kabelce titěrný magnetofon. Vyžádal si od ní slib mlčení a vykládal jí „tajemství", která si právě vymyslel. Dovolila mu, aby ji objal kolem ramenou.
Přece jen nereaguje jako stoprocentní oxid vodíku, pomyslel si Bili. Ale snáší jeho dotek jen z vypočítavosti, a to ho zlobilo. Netušil, že Evyn už ho neposlouchá, a že se s ním poprvé cítí dobře. Zatímco jí bájil o věcech, o kterých v podstatě sám nic nevěděl, začínala k němu Evyn pociťovat něco víc než běžné přátelství.
„.. .když přijde směs oxidu vodíku a B-hormonu do styku s molkexem, začne působit tak zvaný dvojitý efekt parafyzikální povahy, který přepóluje strukturu molkexu. Co to znamená, to taky nevím. Ale právě to přepólování způsobí, že se odlupují všechny ty molkexové lívance." Nikdy by
nevěřil, že umí prášit lip než slavný baron Prášil, a Evyn

ho ani nepodezírala, že si vymýšlí.
Docela bezdůvodně ho přerušila a řekla: „Teď už jsem toho slyšela dost, Bille."
Udiveně se odmlčel a slyšel, jak v kabelce vypnula magnetofon. Přitiskla se blíž a zvedla k němu obličej. Dodal si odvahy a políbil ji.
A Evyn jeho polibek opětovala.
A
Evyn Mollová pracovala skoro celou noc; Sotva ji Bili dopravil zpátky do Terranie, pustila se do svého úkolu a sepsala stať, která byla mnohem delší, než předpokládala. Nevyspalá diktovala druhý den ráno v redakci svůj článek do stroje. McCormik u vedlejšího stolu brzy nechal své práce a soustředěně ji poslouchal. Když Evyn skončila, vstal a šel jí potřást rukou. „Gratuluju, slečno Evyn," řekl upřímně. „Odvedla jste opravdu prvotřídní práci. S tímhle seriálem si určitě jako novinářka uděláte jméno. Kolik napětí jste vytěžila z té suchopárné látky! Tak co,' že se vám vyplatil můj tip, abyste se obrátila na svého přítele Billa?"
A jak se vyplatil, myslela si blaženě Evyn.
v
Článek ještě dostali experti k odbornému posouzení, ale těm byla oblast „parafyzikálních dvojitých efek-
tů" docela neznámá. Podepsali stať k tisku. První Část byla zařazena hned do příštího čísla.
Během staletí se stala Terrania Post jakýmsi neoficiálním orgánem impéria pro planety osídlené Pozemšťany. Zvláště závažné zprávy přebíraly i zpravodajské agentury v hvězdokupě M 13.
Také Perry Rhodan byl zvyklý každé ráno číst Terrania Post. Upoutal ho titulek:

„Válka, ve které se neválčí!"
Navzdory zprávám, které už delší dobu znepokojují obyvatele impéria, zná Terrania Post uklidňující skutečnost.
Velká administrace, která se halí v mlčení, nechce z taktických důvodů přiznat, že impérium má rozhodující zbraň!
Než se dostaneme k detailům, chceme nejdříve čtenářům v krátkém přehledu ukázat, proč Velká administrace existenci této zbraně tají a popírá.
Není třeba se tady šířit o molkexových lodích Bluesanů...
Dveře se rozletěly a dovnitř vpadl Bully. „Četl jsi ten nesmysl, Perry?" volal rozčíleně a mával ranním vydáním Terrania Post.
„Zrovna to čtu, tlusťochu. Dáš si kávu? Posluž si," odpověděl klidně Rhodan.
„Mě přešla všechna chuť," bručel Bully. „Má to na svědomí nějaká Evyn Mollová! Nevím, nač má Terrania Post vědecké poradce..."
Perry vzhlédl. „Nechal bys mě laskavě ten článek dočíst?"
Bully byl příliš rozrušený, než aby dokázal mlčet. „Má to mít ještě pět pokračování. Můžeme se těšit. Už jsem na to poslal Johna Marshalla. Zjistí, kdo je ten spolehlivý zdroj informací, ze kterého Terrania Post tenhle nesmysl čerpala..."
Perry Rhodan beze slova vyšel z místnosti s novinami v ruce. Bully své noviny odložil a zadíval se na snídani na stole. Přitom si vzpomněl, že vlastně ještě nejedl. Spořádat tři rohlíky pro něj byla hračka. Právě když dopíjel kávu, vrátil se Rhodan zpátky, už bez novin, „Spoj mě s šéfredaktorem těch novin, Bul-

iy"
„S největší radostí!" odpověděl tlusťoch.
Šéfredaktor se ohlásil bez čekání.
„Dobré ráno," řekl Rhodan. „Mám prosbu. Můžete mi sem odvysílat všechna pokračování seriálu Válka, ve které se neválčí?"
Šéfredaktor asi Čekal něco jiného, když slyšel, že s ním chce mluvit Velký administrátor. Také ho zřejmě oklamala Rhodanova přátelsky pronesená prosba. Na obrazovce bylo vidět, že se zatvářil polichoceně. „Hned to bude, pane."
Obrazovka potemněla a pak na ní začal probíhat text druhého pokračování. V nejnapínavějším místě byl odkaz na třetí díl.
Bully bubnoval prsty na desku psa-
cího stolu. Perry Rhodan seděl nehnutě a četl.
Čtvrté, páté a šesté pokračování mluvilo o dvojitém efektu parafyzikální povahy, o přepólování energetické struktury molkexu, a znovu tu byl odkaz na spolehlivý zdroj informací a opatrný náznak, že impérium má zbraň, kterou může zbavit lodě Bluesanů molkexového pancéřování.
Po poslední řádce se znovu objevila tvář šéfredaktora, a Rhodan prohlásil:
„Pane šéfredaktore, váš seriál ani přibližně neodpovídá skutečnostem. Můžete mi sdělit, kdo je vaším spolehlivým informátorem?" .
Šéfredaktor, který byl ve funkci už víc než deset let a měl své zkušenosti, něco podobného čekal. Vládní místa tak reagovala vždycky, když nechtěla něco zveřejnit. Šéfredaktor se mýlil jen v jednom: Perry Rhodan nebyl jen tak nějaký vládní Činitel!

„Pane, musím se bohužel odvolat na povinnost mlčenlivosti."
„Děkuji vám," řekl Rhodan a vypnul.
„Já bych mu poděkoval jinak," vzplanul Bully. „Tenhle nepovedený seriál ohrožuje bezpečnost impéria. Nebo myslíš, že se nedostane do rukou Gatasanům?"
„Řekl bych, že dostane, tlusťochu. Ale co můžeme dělat? Chovat se jako diktátoři? To se mi nechce. Ten seriál je tak obratně sestavený — něco pravdy a k tomu pseudovědecké po-
známky, které se nedají ověřit, že nám to ani nedává možnost použít paragraf 465 ústavy."
Tlouštíka to rozčílilo ještě víc. „Takže ty neuděláš vůbec nic, abys té lumpárně zabránil? Pro všechno na světě, copak máme Gatasany přímo vyzývat, aby nás napadli?"
„Počkej, až se vrátí John Marshall, Bully. Snad se dovíme od něj, kdo je ten spolehlivý zdroj informací..."
„Ten ať se těší!" vyhrožoval Bul-

2.

Aras Pa Done a expert na hypergravitaci Taylor dali hlavy dohromady. Před několika hodinami se zavřeli v kanceláři a přecpali malý počítač daty a úkoly. Teď čekali na výsledek.
Někdo zaklepal na dveře. Mrzutě se na sebe podívali. Ve všech odděleních věděli, že je nemají za žádných okolností rušit.
Taylor vstal a otevřel. „To jste vy?" protáhl, když poznal Tylla Leydena.
„Ano, já. Co vám jdu říct, Taylore, ten hypertron, co jsme sestavili, už neexistuje. Před několika minutami explodoval. Začalo to při zrychlení v magnetickém poli. Vynikající řetězová reakce. Stačili jsme právě jen utéct z

místnosti. Je celá zpustošená. A vaše hypergravitační teze o B-hor-monu je špatná. Zavolejte na Terranii, ať nám konečně pošlou jeden z těch velkých hypertronů a několik
tisíc tun čistého molkexu. Zajímá mě ten dynamický efekt."
Horace Taylor ztratil svůj klid, kterým se dosud vyznačoval jako šéf týmu vědců. „Kolego, já jsem vás včas varoval! Kolikrát jsem vám opakoval, že s těmi svými hračičkami ztroskotáte. Vy jste na mě nedal. Ještě dneska navrhnu, aby vás z našeho týmu vyřadili!"
Tyli Leyden nedotčeně přikývl. „Jak myslíte, kolego. Vy jste tu šéf, ne já. Promiňte..."
Odešel. Taylor za ním přibouchl dveře.
„Ten lajdák! Co jsem komu udělal, že mi ho přidělili? Pa Done, už jste ho někdy viděl pracovat?"
Aras klidně odpověděl: „Vzpomeňte si, co mi řekl pan Bull, když jsem začal mluvit o Tyllu Leydenovi. V Terranii si ho zřejmě velmi váží!"
„Ale já si ho nevážím. Nikdo z týmu si ho neváží. Propána, inpotronika nám stávkuje!"
Na Tylla Leydena rázem zapomněli. Museli uznat, že jejich výpočty byly nesprávné. B-hormon jim ani nadále nedovoloval nahlédnout do svého nitra.
„Co teď?" zeptal se Aras zoufale.
Znovu někdo zaklepal.
„Jestli je to zase Leyden..." řekl výhružně Taylor a šel otevřít. Nebyl to Leyden, ale Taylorův asistent s novinami v ruce.
„Promiňte, že ruším, pane Taylore, ale je to naléhavé," řekl. „Právě
jsme dostali faksimile Terrania Post. Prosím, podívejte se

na tenhle článek!"
„Dejte to sem!" řekl Taylor mrzutě a spolu s Pa Donem začal Číst. Pak vztekle uhodil do novin. „Tady jmenují Aralon! Tahle bláznivá novinářka k nám rovnou zve Bluesany! To je přece velezrada! A vědci jsou tu jako terč!"
Poschodím otřásla temná detonace. Něco explodovalo. Za zvukem šla tlaková vlna. Taylor a Pa Done viděli, jak vyrazila dveře z chodby. Pak se proud vzduchu stočil k nim.
V téže chvíli zazněl poplach.
Po chodbě dusali roboti. Oba vědci chtěli běžet za nimi, daleko se však nedostali. Cestu jim zatarasily vyvrácené dveře. Plížil se sem hustý šedý dým. Muži z něj vybíhali, kašlali a snažili se dostat do bezpečí.
„Co se stalo?" zavolal na ně Taylor.
„Leyden experimentoval s oxidem vodíku... B-hormon..." Jiný muž sděloval: „Leydenovi se vymkl z rukou hypergravitační náraz!"
Taylor a Pa Done museli také ustoupit před hustým dýmem. Vtom ž šedivých oblaků vyběhl ještě jeden muž: Tyli Leyden. Kašlal a utíral si slzy z očí. Šaty na něm visely v cárech.
„Leydene!" zavolal na něj Taylor. „Pojďte s námi!"
Na konci chodby našli kanceláře a
laboratoře nedotčené. Do jedné z nich ti tři vešli. Taylor se postavil před Leydena jako soudce. „Podejte zprávu, prosím!"
„Moc vám toho nepovím, kolego. Vaše teze je chybná. Moje antiteze taky. Štěstí, že se nikomu nic nestalo. Sepíšu vám zprávu. Dostanete ji za dvě hodiny, ale nejdřív musím na ošetřovnu." A odešel.

Pa Done zavrtěl hlavou. Taylor se na něj tázavě podíval.
„Co tím Leyden myslel, že je chybná vaše teze i jeho antiteze?"
„Proč se ptáte mě, Pa Done? Myslíte, že o tom mám nejmenší tušení? Dobré nebe, tenhle člověk připraví mě o nervy a vládu o několik milionů solarů, jestli bude dál vyhazovat laboratoře do vzduchu svými pokusy."
Když se šéfredaktor sháněl po Evyn Mollové, nebyla zrovna v kanceláři. Když se vrátila, McCormik jí vyřídil vzkaz. Ceká ji Velký administrátor Rhodan.
„Já mám jít k němu?' ' ptala se s lehkým zděšením. „Bože, proč?"
McCormik pokrčil rameny. „Nejspíš to souvisí s vaším Článkem."
Byla bezradná, „Kdybych to jen tušila, nenapsala bych o oxidu vodíku ani řádku!"
Mc Cormik k ní přistoupil a vzal ji otcovsky kolem ramenou. „Hlavu
vzhůru, slečno Evyn. Určitě to nebude ani z poloviny tak zlé, jak vám to teď připadá. Jenom jedno vám poradím: ani za nic nesmíte prozradit, odkud máte informace. Jinak u novin končíte. Ani Perry Rhodan ani žádný soud vás k tomu nemůže donutit. Hezky se upravte, vemte si kluzák a vyrazte. Za hodinku to budete mít za sebou."
Když její kluzák přistál, přišel k ní robot a zdvořile se zeptal: „Slečna Evyn Mollová?" Přisvědčila a robot ji vyzval: „Prosím, pojďte se mnou. Velký administrátor Rhodan vás očekává."
Mechanicky ho sledovala. Pak otevřel jedny dveře a ona stála před mužem, který se jmenuje Perry Rhodan.
Ocelově šedé oči na ní spočinuly zdánlivě letmo. Lehce jí pokývl. „Slečna Mollová? Prosím, posaďte se. Musím

vám poděkovat, že jste tak rychle vyhověla mé prosbě a přišla."
Takové vlídné přijetí nečekala. Posadila se a Rhodan si sedl proti ní.
„Slečno Mollová," začal klidně, „už znám váš seriál celý, a znám i zdroj, z kterého jste čerpala. Nemusíte mi tedy nic říkat. Když jsem zjistil, kdo vám dodal podklady, bylo mi jasné, jak mohly seriózní noviny jako Terrania Post uveřejnit nesprávné informace."
„Nesprávné, pane?" zakoktala Evyn Mollová.
Pěny se na ni vážně podíval. „Okamžik, prosím." Podíval se k postran-
ním dveřím. Ty se otevřely a vstoupil Billy Ramsey, poručík kosmické flotily.
„Vy dva se přece dobře znáte, viďte?" slyšela Perryho Rhodana jako ve snách. „Představovat vás nemusím."
Evyn Mollová ale překvapeně hleděla na druhého muže, který vešel s Billem.
To je přece ten pán, který ji oslovil dnes ráno na chodbě před její kanceláří. Představil se jako zástupce jedné zpravodajské agentury a bezostyšně jí navrhl, aby pro jeho agenturu vytáhla ze svého zdroje ještě nějak-ké informace!
A toho člověka teď Perry Rhodan oslovuje jako Johna, a on se tu pohybuje s takovou samozřejmostí, že tu určitě není poprvé.
Když se oba příchozí posadili, Rhodan zahájil rozhovor.
„Musíme se vynasnažit vytěžit z nebezpečné situace to nejlepší. Slečno Mollová, upozornila jste poručíka Ramseye, že si jeho údaje nahráváte?"
Novinářce bylo, jako by se jí otvírala země pod nohama. Bili Ramsey se napřímil a bezvýrazně se na Evyn

zadíval. „To že jsi udělala, Evyn?" zeptal se ostře.
„Proč ten tón, poručíku?" napomenul ho Rhodan. „Včera večer jste přece slyšel, jak slečna Mollová v kabelce zapínala magnetofon."
„Pane... já... já..."
Rhodan uťal jeho koktání a obrátil se znovu k zoufalé novinářce. „Vy jste přece šla za svým přítelem poručíkem Ramseyem, abyste od něj dostala určité informace. Proto jste se k němu chovala vlídněji než obvykle. A vy, poručíku, jste ji během vaší zábavy začal podezřívat^ že jí jde jen o ty informace, a proto jste se rozhodl napovídat jí ty pohádky.
A z nich vznikl šestidílný seriál Válka, ve které se nevál Čí. První díl přinesla dnes ráno Terrania Post. Vyšla nákladem osmačtyřiceti milionů výtisků, k tomu připočtěme faksimile vycházející na osmdesáti sedmi planetách. Tento seriál je velezrádný! Poručíku Ramseyi, vy jste uvedl, že se výzkum B-hormonu provádí na Aralonu! To je..."
„Pane," odvážil se mu skočit do řeči zoufalý Ramsey, „mohu přísahat, že jsem to řekl jen tak nazdařbůh!"
„Poručíku, proč jste to řekl, je teď vedlejší. Porušil jste rozkaz, že o sestřelení lodi Bluesanů nesmíte mluvit!"
„Pane," hájil se poručík, „o žádném takovém rozkazu nevím!"
„I kdyby to byla pravda, poručíku, jako příslušník flotily jste se provinil tím, že jste šířil nesprávné informace!"
Bili Ramsey se trochu uklidnil. Necítil se jednoznačně vinen. Nespokojen se situací, v níž se s Evyn ocitli, řekl: „Reagoval jsem, jak by reago-
val na mém místě každý jiný muž. Vzhledem k tomu, že slečna Mollová měla v kabelce magnetofon a zajímala se

najednou o věci, na kterých jí nikdy nezáleželo..."
„ V tom máte jistě pravdu, poručíku," přerušil ho Rhodan. „Ale vy dva nemůžete popřít, že jenom vaší vinou jsme se ocitli v nebezpečné situaci, kterou musíme řešit. Vaše tak zvané informace jsou báchorky, poručíku. Kosmická flotila nemá zbraň, kterou by ničila molkexové pancíře. Víte, co to znamená v souvislosti s vaším seriálem, slečno Mollová?"
„To je přece výborné," zvolal bez rozmýšlení Bili Ramsey, než mohla Evyn Mollová odpovědět. „Tím jsme nastrojili skvělou lest, pane! Modrokožci si budou po přečtení seriálu myslet, že impérium opravdu takovou zbraň má! Důkaz o tom už jsme podali zničením jejich lodi." Poručík Ramsey věřil, že takhle ospravedlní Evyn i sebe.
Perry Rhodan ho nechal vymluvit. Jeho samotného už tohle také napadlo, ještě než Ramsey a novinářka přišli.
„Poznají, že je to pouhá lest, poručíku, až spotřebujem naši nepatrnou zásobu stabilního oxidu vodíku. Už nám zbývá jen osm takových raket. Můžete mi říct, jak s nimi tu lest uživíme?"
„Tím, že postupně zničíme pancéřování na osmi lodích Bluesanů, ale lodě samotné necháme uprchnout.
A zatím jistě najdou naši vědci způsob, jak vyrobit stabilní oxid vodíku."
„Ano, ano..." Zdálo se, že Rhodan už myslí na něco jiného. „Takhle si to představuje mnoho laiků. Zadáme vědcům úkol, ti se na to třikrát vyspí a přinesou řešení. Poručíku, těm nemůžeme stanovit termín. Když od nich chceme výsledky, musíme jim zajistit předpoklady pro jejich práci. K tomu byste mohl přispět i vy, abyste napravil svoji nerozvážnost. Za tři hodiny startuje lehký

křižník Babo-ta. Jeho úkolem je opatřit čistý molkex. Hned teď oznámím veliteli majoru Etelovi, že vás přiděluji k pátracímu oddílu. Víte, co teď od vás čekám, poručíku. Vynasnažte se, a já zapomenu, co jste způsobil. Slečno Mollová, děkuji vám za návštěvu!"
Trhla sebou. Její hněv na Billa, který ji podfoukl se svými tak zvanými informacemi, už dávno vyvanul. Uvědomila si, že si to způsobila sama svým chováním k němu. A teď byl pověřen nebezpečným úkolem, aby odčinil část své viny!
Její silný smysl pro spravedlnost se ozval.
„Pane," oslovila Rhodana, který vstal, „dejte mi možnost!"
Rhodan se na mladou ženu udiveně podíval, pak se ohlédl po Johnu Marshallovi.
„A jaká možnost by to měla být, slečno Mollová?" zeptal se.
„Dovolte mi, abych letěla s Babo-tou,.pane!" řekla a podívala se na něj prosebně tmavýma očima.
Přes všechen hněv se musel usmát. „Je mi líto, slečno. Předpisy flotily to nepřipouštějí."
„Škoda," řekla Evyn Mollová a svěsila hlavu.
John Marshall se v této chvíli nepokusil vyčíst její myšlenky.
Bili Ramsey odcházel a Evyn šla za ním. Ve dveřích se otočila. „A seriál, pane?"
„Může vycházet dál, slečno. Třeba přece jen přinese nějaký užitek a uklidní lidi v impériu."
Když odešli, otočil se Rhodan na Johna Marshalla. „Poptejte se, Johne, jestli posádka, k níž Ramsey patří, dostala rozkaz nemluvit o sestřelení molkexové lodi."
O několik minut později se prohlášeni poručíka

Ramseye, že žádný rozkaz nedostali, potvrdilo.
„Uzavřeme toto téma," řekl Rhodan „Za své žertíky teď náš poručík zaplatí. Obstarat čistý molkex, to nebude žádný příjemný výlet."
^ A <>-
Tým, k němuž patřil i Tyli Leyden, se musel přestěhovat na jiné patro. Dosavadní místnosti musely být z větší části nově zařízeny.
Tyli Leyden sepsal svou zprávu pro Horace Taylora a vrátil se ke své práci. Pracoval na svou pěst. Taylor mladého astrofyzika ignoroval a kolegové se mu vyhýbali. Ještě nezapomněli na šok ze dvou explozí.
Taylor a Pa Done studovali Leydenovu stručnou zprávu. Na konci Leyden připsal:
„Taylorovo tvrzení, že vysílání pětirozměrných impulzů přírodním B-hormonem souvisí s hypergravitačním nárazem, musí být mylné, protože proces přesycení atomových skupin v B-hormonu na takové nárazy nereaguje. Potom jako předtím vystřelují jádra drobné částice, které pravděpodobně tvoří hyperkonstantu.
Můj názor, že by tato hyperkonstanta mohla být identická s nějakým jevem, který jsme pozorovali u suprahetu, se také ukázal jako nesprávný.
Při mém pokusu zvýšit účinnost směsi s oxidem vodíku, aby se oxid stabilizoval, došlo k nečekanému rozpadu atomů. Protože větší část uvolněné energie vstřebal hyperprostor, obešla se exploze bez větších následků. Politováníhodné je zničení všech pomůcek včetně inpotronického počítače."
Pozemšťan a Aras se na sebe tázavě podívali.
„Vy víte, čeho chtěl Leyden tím pokusem dosáhnout, Taylore?" zeptal se Aras bezradně.

„Můžete mi to snad prozradit vy, Pa Done?" opětoval otázku kousavě expert na hypergravitaci. „Ta zpráva je neuvěřitelná! Už jen to, jak Ley-
den tvrdí, že moje hypotéza je chybná, hraničí s drzostí. Ten člověk mě přímo provokuje, abych mu dokázal, jak málo toho zná. Jako fyzik má zůstat u fyziky a ne postupně nám tu vyhazovat do povětří jedno poschodí za druhým. A co říkáte té zprávě vy, Pa Done?"
Aras potřásl hlavou. Stále měl na mysli, co mu o Tyllu Leydenovi řekl Reginald Bull. „Mám pocit, že Leyden ví mnohem víc, než uvedl ve zprávě. Nevyznám se ve vašem oboru natolik, Taylore, abych mohl kompetentně usuzovat, ale z těch řádek vyznívá, že Leyden je po těch explozích mnohem moudřejší..."
„Než aby si příště pálil prsty? To myslíte?"
„Ne, Taylore. Myslím, že těmi explozemi získal Leyden cenné poznat-ky."
„To jste vyčetl z téhle urážlivé zprávy, Pa Done?"
„Tak urážlivá zase není, Taylore," namítal trochu rozmrzele galaktický lékař. „Leyden vás tam sice nijak nešetří, ale nešetří ani sebe. To musíte uznat. Vzpomeňte si, jak po té druhé explozi prohlásil: Vaše teze je chybná, ale moje antiteze taky. Takovou otevřenost mezi kolegy vždycky oce-
V * • t C
nuji.
Jejich rozhovor přerušili dva Arasové. Přišli s dobrou zprávou, že na první výrobní lince začali s výrobou syntetického B-hormonu ve velkém. Podařilo se jim to o Čtyři dny dřív
proti předpokladu. Uměle vyráběný hormon měl všechny vlastnosti přírodního kromě jediné. Nevyvolával žádný

parafyzikální efekt. Koncem týdne se mělo vyrábět a už pět tun hormonu za hodinu.
„My se v něm ještě utopíme," zasténal Horace Taylor, který velmi dobře věděl, jak daleko má jeho tým k vyřešení problému pětirozměrné-ho přesycení umělého B-hormonu, aby se vyrovnal přírodnímu. Ve špatné náladě opustil Pa Dona a vrátil se na poschodí vyhrazené jeho týmu. Když zamyšleně kráčel chodbou, najednou něco těsně před ním prorazilo zeď a zasvištělo mu kolem hlavy.
Nejbližší dveře se prudce otevřely a vyběhl z nich nějaký muž. Horace Taylora neviděl. Nahlédl do otvoru vyhloubeného v protější stěně chodby a bručel: „Nosník! Nosník tu zatracenou věc zadržel!"
„A já jsem tou věcí málem dostal do hlavy!" hulákal Taylor na Tylla Leydena, protože nikdo jiný to nebyl.
Leyden se nenucené otočil. „Opravdu?" zeptal se nevinně. „Dobře, že už sem jdou roboti. Ten poplachový systém Arasů je prostě obdivuhodný!"
Taylor k němu výhružně přistoupil. „Smím vědět, co to provádíte bez mého příkazu, kolego?"
Tyllu Leydenovi se zablesklo v očích, ale hned se zmírnil. „Smí-
te," řekl suše. „Nejdřív bych se ale chtěl zeptat já, proč jste mi žádnou práci nepřidělil? To máme tolik času nazbyt, kolego?"
Taylor zrudl. „Tímto vám zakazuji veškeré pokusy. Okamžitě se u mě hlaste!"
„Jak si přejete, kolego," odpověděl zcela klidně Leyden. Pak dal pokyny robotům, kteří Čekali na jeho příkazy.
Vzali do klepet kus neomolkexu, který se i v díře ve zdi choval neklidně, a odnesli ho zpátky do laboratoře,

odkud se předtím pokusil uniknout. „Tenhle nárazový efekt," bručel Leyden, když šel za nimi. Pak rozkázal robotům, aby opravili zeď, a šel za Taylorem. Byl zvědavý, jakou práci mu jeho kolega přidělí.

3.

Oddíl, který měl opatřit molkex, byl složen ze čtyř důstojníků a třiceti mužů. Cestovali na lehkém křižní-ku Babota jako pasažéři a jejich úkol měl začít až po přistání.

Důstojníci byli překvapení, když se jim hlásil poručík Bili Ramsey.

„Není to omyl?" ptali se ho, protože o jeho přidělení nic nevěděli.

Bili Ramsey nepřiznal, že sem byl odvelen z trestu, a mluvil o speciálním poslání. Nemusel se bát, že ho prozradí major Eyko Etele. Když se mu představoval, byl velitel lodi za-

I *

městnán přípravami ke startu a sotva ho bral na vědomí.

Bili se uchýlil do své kabiny a vybaloval své osobní věci.

Babota odstartovala v určeném čase, proletěla sluneční soustavou a zamířila k nebezpečnému shluku Hieseho. Tato hvězdokupa sestávala z 49 sluncí. U pozemských kosmonautů mela nevalnou pověst. Každý velitel, který se kdy pohyboval s lodí mezi slunci tohoto shluku, mohl vyprávět o nebezpečných situacích. Panovalo tu neuvěřitelné přetížení, a situaci ještě komplikovala neviditelná radiová hvězda.

Teď už byla hvězdokupa podrobně zmapována a všechny nebezpečné oblasti vyhodnoceny, ale i tak byl každý let do této oblasti riskantní. Babote hrozilo ještě další nebezpečí — už několik týdnů se v hvězdokupě

neukázala jediná loď impéria a dalo se tedy čekat, že se Babota setká s loďmi Bluesanů. To by její úkol definitivně zmařilo.
Major Etele o tom všem věděl, ale neznepokojovalo ho to. Znal parametry své lodi a mohl se spolehnout na své prvotřídní mužstvo. Proto také klidně a s lehkou pýchou přijal úkol přivézt pro impérium tolik potřebný molkex.
Před třemi dny se vrátila jiná kosmická loď z Tombstone a přinesla zprávu, že na první planetě ve shluku Hieseho se vylíhly kovobylky. Eyko Etele byl v rozkaze upozorněn
na to, že rychle se dělící kovobylky vyzařují silné hypergravitační impulzy, které pravděpodobně zaměří Gatasané. Jediná naděje byla v tom, že kovobylek ještě není mnoho a signály tedy snad budou slabé. Byla to sázka do loterie.
Impulzy určitě vyvolají u Bluesanů poplach, protože jim není známo, že by byli vysadili v těchto místech červouna ve stavu zralosti. Přesto byl Etele přesvědčený, že se mu podaří vrátit se na Zemi s pořádným nákladem molkexu.
Major Etele právě sledoval přístroje ukazující, jak roste nadsvětelná rychlost jeho kulovitého křižníku, když uslyšel z interkomu hlášení: „Majore, máme na palubě slepého pasažéra!"
Etele byl v první chvíli ohromený, pak se hlučně rozesmál. Nebylo možné, aby se na palubu lodi impéria vloudil slepý pasažér. Kontroly u vstupů byly k zbláznění přísné.
Ale za pár vteřin ho smích přešel. Byl pro každou legraci, ale ve vhodné situaci. Teď vztekle zařval do mikrofonu: „Tady velitel! Co má tenhle vtip znamenat? Kdo je tam?"

„Seržant Ulong, majore. Ulong ze skladu třináct. Právě jsem našel slepého pasažéra. Je to žena..."
Ještě k tomu žena! Jen jestli to není zlé znamení, pomyslel si major, který byl trochu pověrčivý. Rychle si ale uvědomil své povinnosti. „Převezměte to tady," obrátil se k prvnímu
důstojníkovi. „Půjdu se na toho slepého pasažéra podívat." Rychle vyšel z můstku a antigravitačním výtahem sjel ke skladišti číslo třináct. Tam už na něj čekal seržant Ulong.
„Kde je, seržante?"
„Zavřená, majore! Nevěděl jsem, co s ní. Myslel jsem, že mě raní mrtvice!"
„Mně to hrozí ještě teď," odpověděl Etele. Zastavili se před dveřmi komory se zásobami.
„Tady uvnitř!" Ulong odemkl. „Vylezte, slečno!" zavolal zlostně.
Ona se tomu ještě směje, pomyslel si vztekle major, a mně se brzy vysměje celá flotila. K čertu, proč se to muselo stát zrovna mně?
„Kdo jste?" zeptal se přísně.
Mlčky mu podala průkaz. Div mu nevypadly oči z důlků.
„A ještě tohle!" zasténal. Ještě ke všemu je to novinářka! Změřil si ji od paty k hlavě. Hezká je, což o to, myslel si, ale na starého mládence jako on to zas takový dojem nedělalo.
„Jak jste se dostala do lodi, slečno Mollová?" začal Etele s výslechem.
„Musím na to odpovědět, majore?" zeptala se klidně.
„Můžete si to nechat pro sebe, slečno, jak chcete. Na vás záleží, jak s vámi bude na palubě lodi zacházeno. Pro vaši informaci, jste na bojové lodi flotily, která má

nebezpečné poslání..."
„Já vím," přikývla. „Shluk Hieseho, pro molkex!"
Etele strnul. „Víte opravdu hodně. Ale to vám zaručuju, bude vám to málo platné. Přidělím vám kabinu, a z té se nehnete, dokud zase nepřistaneme na Zemi. Máte nějaké zavazadlo?"
Žádné neměla. „Pojďte se mnou!" přikázal jí pohněvaně. Mlčky za ním šla k antigravitačnímu výtahu. „Vystupte!" zavelel ve druhém poschodí. Třetí kabina byla na Babotě trvale rezervována pro nečekané významné hosty. Velitel otevřel dveře. „Prosím!" Evyn Mollová vstoupila do kabiny. Major zůstal u dveří. „Tuhle místnost neopustíte, dokud o vás nerozhodneme." Zamkl dveře a šel do centrály radistů.
Všichni na palubě už věděli, že s nimi cestuje mladá hezká novinářka. Velitel ignoroval tázavé pohledy a požádal radisty: „Spojte mě s Terranií, s Velkým administrátorem! Ten bude mít stejnou radost jako já! Použijte jeho vlnovou délku!"
Ta směla být použita jen v případech nouze. .
Etele čekal. Netušil, že několik poschodí pod ním chodí poručík Bili Ramsey ve své kabině jako lev v kleci a spíná ruce.
„Zase taková ostuda! Ze jsem se ještě tak vychloubal, jaké tu mám speciální poslání! Evyn, holka... Copak té smůle nebude konec?"
Na obrazovce v centrále radistů se ukázala tvář Perryho Rhodana. Major Etele se předpisově ohlásil.
„Pane, před několika minutami jsme našli na palubě slepého pasažéra! Je to žena, pane!"
Jeho oprávněný hněv vystřídalo překvapení, když se Perry zeptal: „Zena na palubě vaší lodi, majore? Není to

snad slečna Evyn Mollová od Terrania Post?"
V té chvíli by byl Etele přísahal, že šéf je jasnovidec. „Ano, pane! Je to ona!"
„Tak, tak..." řekl Rhodan a čekal, co uslyší dál.
‚Pane, zavřel jsem ji do kabiny pro hosty. Ale co s tou osobou mám dělat? Nechce říct, jak se do lodi dostala. Je to pro mě záhada. Ale proč volám, směl bych přivolat křižník od nárazové flotily a tu osobu mu předat?"
Šéf se zamyslel. „To by vás příliš zdrželo. Tak ta dáma nechce prozradit, jak se dostala na palubu? Co kdybyste se zeptal poručíka Ramseye, majore?"
„Koho, pane? Koho se mám zeptat? Poručíka Ramseye?" Etele nechápal souvislost.
„Jen se ho přeptejte, Etele. Pokud jde o vašeho slepého pasažéra, můžu vám dát jenom radu. Držte ji pod zámkem, a po návratu ji předejte policii flotily. Ta dáma musí už konečně pochopit, že předpisy jsou tu proto, aby se dodržovaly. Děkuji za zavolání. Šťastnou cestu, majore, a dobré pořízení!"
Etele už se nestihl rozloučit. Perry Rhodan zrušil spojení.
Etele se rozhlédl. Nikdo na můstku nejevil nadšení.
„Roztomilé!" řekl někdo.
„To tedy ano!" potvrdil Etele. „A teď. . ." vzpomněl si na šéfovo doporučení, „teď si podám toho poručíka!"
Vyrazil za Ramseyem.
Horace Taylor měl neblahé tušení, když uviděl vcházet doktora inženýra Labkause. Tyli Leyden patřil do Labkausovy skupiny. Labkaus byl uznávaný vědec starší generace. Choval se vždy rozvážně, a tak i pracoval, a v jeho práci se neobjevovaly chyby.
„Tak tedy..." řekl Labkaus, když se posadil. Taylor už věděl, že když Labkaus takhle začíná řeč, bude to stát za

to. A také že ano.
„Tenhle Leyden, kolego. . ."
Zase pauza.
Ale Taylor už nepotřeboval slyšet víc. To hlavní věděl: Leyden!
„Labkausi, odeberte mu jeho úkol. Podejte mi zprávu. Slibuju vám, že ten člověk bude už zítra ne cestě na Zemi! To vám slibuju!" Teprve teď si uvědomil, že Labkaus se na něj dívá udiveně.
„Proč?"
Třetí pauza.
„Mluvil jste přece o Leydenovi, kolego, nebo ne?" ptal se Taylor pohněvaně a nejistě zároveň.
„Ovšem. Jenom..."
Taylor už na další pauzu nečekal. „Jenom mu nechcete přesto dělat potíže, kolego, je to tak?"
„Potíže?" Labkaus si zřejmě pomalu rovnal myšlenky. „Ano, jistě, potíže, kolego. Ale ani ne tak Leydenovi. Nebo přece jen. Já vím, jeho způsob práce vám nesedí. Mně taky ne. Podle mne postupuje neortodoxně, řekl bych až diletantsky. Rozhodně mu už příště nechci asistovat."
Taylor pochopil jen jedno slovo: asistovat! „Kdo komu asistoval, kolego? Snad ne vy jemu? Vy přece řídíte práci na projektu?" Promluvil jako šéf týmu.
„Jistě, řídím práci, ale Leyden přišel se zajímavým nápadem. No, a já jsem mu asistoval. Jenže tím vznikly potíže, kolego. Proto za vámi jdu. Milý kolego, vaše teorie o hyperfyzikálních projevech B-hormonu vůbec nesouhlasí. Je to pro vás jistě mrzuté, ale není, bohužel, důležité, jestli to bude někoho mrzet nebo ne. Kolega Leyden z toho taky nedělal žádnou událost. Chtěl jsem

vás ale informovat jako prvního."
„To jsem vám vděčný," prohlásil Taylor sarkasticky. "Vřelo to v něm. Měl vztek na rozvláčného Labkause, na Leydenův úspěch i na sebe samotného. „Můžete mi vysvětlit, kolego Labkausi, proč mé teorie nesouhlasí? Odmítáte všechny moje teorie? Odpovězte mi!"
Doktor inženýr Labkaus neskrýval,
že je rozladěný. „Chcete to slyšet, kolego, tak mne poslouchejte. Kolega Leyden dovedl všechny vaše teorie ad absurdum. Tady máte výsledky!" Položil před něj hromádku papírů, které vytáhl z kapsy. Pak se zvedl. „A ještě poslední informace, kolego: dal jsem Leydenovi v rámci svého projektu naprostou volnost." S těmi slovy odešel.
4.
Atlan potvrdil příjem osmi kosmických bojových raket, které obsahovaly stabilní oxid vodíku, a ironicky prohlásil, že teď určitě úspěšně odrazí každý útok Bluesanů. Impérium prý se na to může spolehnout.
Bully to komentoval: „Ten má tak zapotřebí vysmívat se nám. Co tu ostatně dělá Eric Manoli, Perry?"
„Za hodinu s ním letím na úsek fronty B. Přišly odtamtud alarmující zprávy. Gatasané tam stahují takové síly kosmických lodí, že je třeba bát se nejhoršího."
Tlouštík dal najevo nespokojenost. „Jinými slovy ‚Reginalde Bulle, zatím mě v Terranii zastupuj'. Dobře sis to vymyslel, Perry."
„Pleteš se, tlusťochu. Letím tam na základě cizího výmyslu. Náš seriál Válka, ve které se neválčí se dostal do rukou Gatasanům..."
Bully hvízdnul. „Pozici Země znají. Kde je Aralon, taky vědí... a my při vší technické i početní převaze ne-

máme žádnou zbraň, kterou bychom je zastavili! Ta ženská... ta Evyn Mollová! A její zamilovaný poručík! Oba bych je..."
„Nedělej to, tlusťochu! Už na tom nic nezměníš," přerušil ho Rhodan. „Hlavně popožeň výzkum oxidu vodíku. Všechny požadavky z Aralonu hned splňte. Peníze nehrají roli."
Brzy nato Rhodan vyrazil na palubu vlajkové lodi Eric Manoli, která na něj čekala. Když se gigantická loď zvedla a pomalu stoupala k jasné obloze, stál Bully u okna a pozoroval kulovitého obra. Měl stísněný pocit.
„Blbost!" řekl si, aby zahnal svůj neklid.
Ani jako rekrut při výcviku to nikdy tak neschytal jako před několika hodinami od majora. Dokázal sice veliteli, že za přítomnost Evyn Mollové nemůže, ale když major zavedl řeč na to, jak se mohl on, Bili Ramsey, vydávat za Rhodanova zvláštního pověřence, nezbylo" mu než přiznat pravdu. Musel se pak přiznat i svým kolegům důstojníkům. To už měl naštěstí za sebou. Teď seděl ve své kabině a tupě zíral do zdi.
Interkom ho vylekal. „Poručík Ramsey se ihned ohlásí ve skladu čtyři! Zkontrolujete všechny potřeby pro váš úkol a přezkoušíte přístroje! Podrobnou zprávu podáte ve 20.30 palubního času veliteli!'4
Ramsey do interkomu pouze odpověděl: „Rozkaz, pane!" a major Etele vypnul dorozumívání.
Desátník, který vedl sklad číslo čtyři, se škodolibě zašklebil, když uviděl poručíka. Na všech lodích impéria vykonávali práci, kterou tu měl Ramsey udělat, řadoví členové posádky. Kontrola přístrojů neznamenala nic jiného než je oprášit a vyleštit kovové plochy.
Bili Ramsey si všiml, že se desátník šklebí. Pomalu šel k

němu. „My se známe?" zeptal se bez náznaku ironie.
„Ne, pane. Aspoň o tom nevím," odpověděl muž.
„Pak je načase, abyste mě poznal, desátníku. Budete mi k ruce, dokud tady neskončím."
V příštích třech hodinách desátníka škodolibé myšlenky zcela přešly. Ve 20.30 podal Ramsey veliteli zprávu o provedené kontrole.
„Ještě něco, poručíku. Máte zakázáno domlouvat se se slečnou Mollovou interkomem! Varuji vás!"
Bili Ramsey se s klením uložil ve své kabině k odpočinku.
Probudilo ho pronikavé bzučení. Volalo ho do služby. Věděl, co to znamená: Babota dosáhla shluku Hieseho a mířila k cílové planetě. Na místě srazu byl mezi prvními. V kabince se mlčky převlékl. Místo uniformy si natáhl klimatickou kombinézu, vybavenou účinným chladicím agregátem. Na planetě ozařované dvěma
slunci byly průměrné teploty přes 35 stupňů a neustávající vysušující vítr.
A kovobylky!
Ramsey přezkoušel, jestli fungují oba jeho dezintegrátory. Jedině tyto paprskomety byly schopné zničit kovobylku, ale musela být přímo zasažena. Při útoku více kovobylek najednou pomáhal jen útěk.
Z interkomu zaznělo: „Přistání za třicet minut!"
Muži sběračského oddílu byli připraveni. Oddíl se rozdělil na pět skupinek.
„Teleskopické podpěry vy sunuty!" znělo z interkomu. Někteří muži sledovali na obrazovce, jak se Babota snáší na podivně hladkou plochu. Přistává na ztuhlém molkexu!
„Výstup otevřen! Rampa vyjíždí!"

To byl pro oddíl povel k zahájení akce.
„Kovobylky vzdáleny asi dva kilometry!" To bylo poslední, co muži z interkomu zaslechli. Vycházeli chodbou vedoucí k výstupu z lodi, když zazněl poplach!
Impulzní motory se rázem rozběhly na plné obrátky. Babota odstartovala s otevřeným výstupem a napůl vysunutou rampou!
Kovový úder otřásl lodí,.která se pokoušela uniknout do kosmického prostoru. Rampa se bleskově zatáhla, výstup uzavřel a teleskopické podpěry zmizely v kulovitém trupu.
„Ztratili jsme obraz!" vykřikl někdo a ukazoval na šedou obrazovku.
Muži v chodbě věděli, že loď byla napadena, a bylo jim také jasné, kým - Gatasany! Pozemšťané prohráli závod s časem!
Netušili ale, jaká je situace venku.
Zaměřovače Baboty se porouchaly. Nebyly ani zapotřebí. Molkexové lodi Bluesanů se vynořovaly ve shluku Hieseho po tisících jako přízraky z prázdnoty.
Víc než stovka těchto neforemných lodí se řítila dolů k planetě a pálila na startující Babotu ze všech zbraní.
„Nouzové volání flotile a šéfovi!" řekl major Etele do mikrofonu s ledovým klidem.
Z centrály radistů se ihned ozvala odpověď: „Nouzové volání odesíláme s nejvyšším výkonem!"
Babota dosáhla výše čtyř tisíc metrů. Etele strhl svou rychlou loď z kolmého letu do vodorovného a pokoušel se uniknout. Bylo ale příliš pozdě. Přesila byla obrovská. Ochranný štít lehkého křižníku byl prolomen.
Loď dostávala první zásahy. Velké kusy kulovitého obalu odlétaly. Další paprsky pronikaly do nitra lodi. Eyko

Etele slyšel praskot a divil se, že loď ještě poslouchá řízení.
Jeden důstojník vykřikl do interkomu: „Připravte se hned po přistání opustit loď!"
V té chvíli si major vzpomněl na novinářku, zamčenou v kabině pro
hosty. Poslal pro ni poručíka Multona, který stál vedle něj.
Z východního směru se přiblížilo devět ohyzdných molkexových lodí a zahájilo palbu.
Babota byla pořád ještě dva kilometry nad povrchem planety. Etele tady nemohl přistát. Pod lodí se hemžila fialová záplava žravých kovobylek.
Tři plné zásahy Babotu téměř ochromily. Důležité přístroje na můstku přestávaly jeden za druhým fungovat. Jenom motory byly jako zázrakem nedotčené a vydávaly potřebný výkon.
„Jsou pod námi ještě kovobylky?" ptal se Etele. Řídil loď ručně a neměl Čas kontrolovat terén.
„Asi osmdesát kilometrů na severovýchod je volná plocha!" hlásili mu.
Osmdesát kilometrů! A všude kolem nich střílející lodi Bluesanů!
Přesto se těžce poškozené Babotě podařilo urazit ještě víc než padesát kilometrů, než přiletěl od jihozápadu roj asi stovky molkexových lodí. Výkon impulzních motorů Baboty poklesl. Se strojovnou už neměl můstek kontakt. Etele si otřel zpocené Čelo. Přistát mezi kovobylkami by znamenalo jistou smrt pro celou posádku.
Impulzní motory ožily dřív než čekal. Etele je okamžitě nastavil na maximální výkon. Teď byly přetíženy víc než o tři sta procent.

Loď vystřelila vpřed. Týrané motory zavyly.
Etele už ani nedoufal, ale dokázali to: smrtící řady kovobylek nechali za sebou a pod nimi byla nedotčená půda.
„Pozor, přistáváme!" Etele nevěděl, jestli je ho ještě slyšet v celé lodi.
Babota dostala tři přímé zásahy najednou. Teleskopické podpěry se už nedaly vysunout. Loď se mocně otřásla, když dosedla. Etele nemel představu, jak vypadá okolí. Přistával naslepo, jen s pomocí výškoměru. Výstupy se ještě daly otevřít, ale Bluesané stříleli na vrak lodi dál. Vypadl i hlavní antigravitační výtah.
„Ihned opusťte všichni loď!" křičel Etele do interkomu. Ale bude k tomu mít posádka ještě příležitost?
5.
Doktor inženýr Labkaus za sebou opatrně zavřel dveře. Zadíval se na své spolupracovníky. „Můžeme jet na dovolenou," řekl unaveně.
Někdo řekl nahlas: „Zatraceně!"
„To už není v celém impériu ani kilo Čistého molkexu?" řekl jiný ohromeně.
„Ani gram, pánové! Ani gram!" řekl Labkaus důrazně. „Máme k dispozici neomolkex, tu záhadnou látku, která se pořád snaží uletět. Ale čistý molkex?" Pokrčil rameny.
To znamenalo konec výzkumu oxidu vodíku a B-hormonu!
„A jak to vypadá s hypertronem?" zeptal se někdo, kdo stál nenápadně v pozadí.
„Je na cestě, Leydene. Měl by tu být za pár hodin. Ale co s ním teď ještě chcete dělat? Přece si nepředstavujete, že bez zkoušek na čistém molkexu vyrobíte syntetický B-hormon, který by se v ničem nelišil od přírodního?"

„Můžu to aspoň zkusit. Lepší, než , si brát dovolenou. Mohu to ovšem také vzdát!"
To byl typický Tyli Leyden. Jeho nedbalá poznámka vyvolala hlasité protesty. Kolegové mu ještě nezapomněli, co prováděl s malým, podomácku sestrojeným hypertronem. Dvě exploze, které vyvolal svými pokusy, jim stačily. Jestli to tak dopadne i s velkým hypertronem, vyletí do povětří celý trakt.
„Právě vy si máte udělat dovolenou!" vysvětloval Labkaus. „Vzkazuje vám to Taylor!" „Aha..." řekl Leyden a zmizel. Venku nastoupil do prvního kluzáku a dal se zavézt na hyperkomunikační stanici Arasů. Když tam autoritativně prohlásil: „Spojte mě s Perrym Rhodanem v Terranii, rychle!", nikoho z Arasů ani nenapadlo ptát se ho, jestli má k tomuto hovoru oprávnění.
Terrania se ozvala hned. Dozvěděl se, že Perry Rhodan není přítomen a zastupuje ho Reginald Bull. Přál si tedy mluvit s ním. Za tři minuty se
tvář Reginalda Bulla objevila na obrazovce. „A, to jste vy?"
„Ano," řekl Leyden klidně. „Pane, za několik hodin dorazí na Aralon nový hypertron. V celém impériu není ani gram čistého molkexu. Nutně ho potřebujem, abychom zjistili, jestli se nám s pomocí hypertronu podařilo vyrobit opravdu účinný syntetický B-hormon. Protože nemáme molkex, mají být pokusy s hypertronem zastaveny. Myslím, že by se v tom mělo něco udělat."
„Co si od toho slibujete?" ptal se Bully.
„To se uvidí," odpověděl Leyden vyhýbavě. „Třeba se mi jenom nelíbí, že bych si tu měl udělat dovolenou. Tak krásný Aralon zase není." Tyli Leyden měl Štěstí, že

Bully znal jeho podivínství. „Vy asi čekáte, že vás pověřím zvláštním úkolem, abyste s hypertronem prováděl výzkum B-hormonu?"
„To není špatný nápad, pane," souhlasil Leyden.
Bully na chvíli ztratil trpělivost. „Leydene, proč nikdy neřeknete jasně a rovnou, oč vám jde? Proč taky jednou nepraštíte do stolu a nepožádáte kategoricky o to, co považujete za správné?"
„Děkuji, pane. Horace Taylor určitě nebude mít radost, že jste mě pověřil zvláštním posláním."
„Kdo?" žasl Bully. „Já že jsem vás pověřil? Mladíku, žádný úkol jsem
vám nedal, a nemám v úmyslu se do toho míchat. Ještě nějaké problémy?"
„Ne," řekl Leyden. „To se nedá nic dělat."
„Spojte mě se svým vedoucím výzkumu, Leydene!" žádal Reginald Bull.
„Hned, pane. Tak si mám přece jen udělat na Aralonu dovolenou?"
„Leydene, chtěl jsem, abyste mě spojil s vedoucím výzkumu!" řekl Bully výhružně.
Leyden zprostředkoval spojení a mlčky odešel.
Setkání Baboty s molkexovými loděmi ve shluku Hieseho vyvolalo řetězovou reakci.
Mocné flotily gataských Bluesanů zároveň udeřily z hyperprostoru na svazy impéria. Znovu se ukázalo, že proti molkexovému pancéřování jinak primitivních kosmických lodí Bluesanů nemají kulovité křižníky impéria účinnou zbraň.. Větších ztrát se vyvarovaly jen opakovanými úniky do spásného lineárního prostoru.
Atlanovu obrovskou vlajkovou loď napadlo sedm gigantických molkexových křižníků najednou. Vynořily

se z meziprostoru a hned zahájily palbu. Arkonidan se slabě usmál, když je uviděl na své obrazovce. Nachýlil se k interkomu a zavelel: „První pokus s oxidovou raketou! Jenom jeden výstřel! Napřed se ještě víc přiblížíme!"
Když byla raketa odpálena, připadalo Allanovi, že vidí drobnou stříbrnou rybku, která se stále rychleji blíží k velké molkexové lodi na levém křídle.
Přehlédli ji Gatasané? Selhalo jim zaměřování, nebo raketu nepokládali za nebezpečnou?
Tak nebo tak, rybka narazila do molkexové lodi a rozprskla se. Mol-kexová vrstva se začala vlnit, na všech místech najednou zkapalněla a začala odkapávat.
„Druhou raketu odpálit! Cíl libovolný!" velel Atlan. V této chvíli litoval, že těch raket nemá aspoň několik tisíc.
Pod lodí Gatasanů, která ztratila svůj neprůstřelný obal, se utvořil koláč, který se roztahoval do stran a přitom tuhnul.
Také druhá raketa zasáhla cíl. Koláč rozpuštěného molkexu se spojil a rozletěl se s obrovským zrychlením. Přitom se srazil se dvěma loděmi Gatasanů. Jejich dosud neporušená molkexová vrstva náraz vydržela, ale vstupy povolily. Lodě vybuchly zevnitř a rozletěly se na kousky. Vyrazily z nich plameny a lodě najednou vypadaly jako dvě slunce. Nad nimi si koláč z neomolkexu hledal cestu za neznámým cílem.
Roj sedmi útočících lodí Gatasanů se v minutě ztenčil na pouhé tři schopné ještě akce. Dvě lodě, které
ztratily ochranný obal, nechal Atlan podle Rhodanova pokynu volně odletět. Mely přinést Gatasanům zprávu, že lidé mají proti pancířům účinnou zbraň. Nebylo ovsem ještě jisté, nakolik tato zpráva zapůsobí.
6.

Atlan předal řízení své vlajkové lodi jejímu veliteli. Musel si pročíst důležité radiové zprávy, které zatím došly. Nic dobrého nečekal.
Dozvěděl se, že Babota byla ostřelována Gatasany. Perry Rhodan na lodi Eric Manoli už se vydal v doprovodu svazu těžkých křižníků ke shluku Hieseho, aby zachránil posádku Baboty a zároveň zkusil získat molkex.
Bluesanům se podařilo prolomit frontu v úseku sedm. S více než třemi tisíci lodí prý směřují ke vzdálené sluneční soustavě.
„Jako by vše dával za vinu svému asistentovi, vyjel si na něj: „Máte snad také nějakou dobrou zprávu?"
Byla to řečnická otázka, ale kupodivu uslyšel kladnou odpověď: „Ano, pane. Ta novinářka, která se vloudila na palubu Baboty jako slepý pasažér, také vyvázla. Velitel lehkého křižníků hlásí, že všichni opustili loď!"
„To má být dobrá zpráva? No, jak se to vezme. Ale garantuji vám, že
až se tahle zvědavá novinářka seznámí zblízka s kovobylkami, bude mít ještě jako babička na co vzpomínat! Jestli to přežije."
Průlom fronty v úseku sedm se už rozšířil na pět světelných let. Atlan tam poslal několik svazů lodí Posbiů a přikázal veliteli své vlajkové lodi, aby tam také zamířil.
Za ním už zase stál asistent s dalšími zprávami v ruce. Jedna z nich byla od Perryho Rhodana. Perry stručně sděloval, že se Eric Manoli oddělila od svazu těžkých křižníků, aby přišla posádce Baboty na pomoc co nejdřív. Velkou naději na přežití neměli!
Než se Eyko Etele schoval do stínu skály, otočil se ještě jednou ke své lodi, na niž byl dřív tak pyšný. Teď se

Babota podobala nakřápnutému vejci.
Horko bylo strašlivé. Neustávající vysušující vítr se ještě stupňoval. Nad nimi se klenula modrá obloha se dvěma žhnoucími slunci. Mohlo být poledne.
Kde jsou ostatní?
Rozhlédl se a uviděl tu a tam roztroušené skupinky. Všichni hledali stín.
Nahoře nad nimi, asi ve výšce dvou kilometrů, přelétaly molkexové lodě. Ztratili Babotu ze zaměřovačů?
Vtom kolem něj začaly paprsky tavit kamenitou, půdu.
Gatasané začali pronásledovat jednotlivé členy posádky Baboty.
Mě nedostanete, pomyslel si zuřivě, vyskočil a utíkal se schovat pod převis skály. Zprava se k němu blížil poručík Multon a táhl za sebou novinářku. Kolem nich dopadaly smrtící paprsky z nepřátelských lodí.
Panebože, ženská, pomyslel si Etele. Pomohl Multonovi a společně dopravili Evyn Mollovou do úkrytu. „Vodu..." zaprosila.
Nikdo s sebou vodu neměl. Stěží zachránili holé životy, když utíkali z vraku lodi.
Etele si uvědomil, že stojí až po kolena v měkkém mechu. „Tady musí být voda!" vykřikl a začal rvát mech oběma rukama. Hned ho postříkalo bezpočet tenkých pramínků vody. Snažil se zachytit je do otevřených úst. Ostatní ho následovali. Také Evyn Mollová ležela v mechu a pila. Přitom se náhodou podívala stranou. Něco zahlédla. Skočilo to do mechu a zmizelo. Co to je? Zablýsklo se to nepříjemně fialovou barvou.
Teď zase, a další! Dostala strach a vykřikla: „Co to je? Co to tady skáče?"
To, co tu skákalo, bylo ještě nebezpečnější než palba

Bluesanů! Do všech stran se rozšiřovala a množila hejna kovobylek!
A
Také Tyli Leyden si mohl říci, že věci často dopadnou jinak, než si člověk myslí.
Hypertron přišel a roboti už ho sestavovali. Arasové pro něj vyklidili velkou halu. Pracovali ve velkém spěchu, kterému Leyden nerozuměl. Zeptal se na příčinu Pa Dona. Starý Aras se na něj ostře podíval.
„Musíte hned zahájit pokusy s hypertronem! Gatasané začali válku! A vědí, že na Aralonu probíhá výzkum B -hormonu! Dozvěděli se to z-toho nešťastného článku v Terrania Post! Určitě nás napadnou!"
„Je to možné, Pa Done. Spolehněte se, že udělám všechno, abych z B -hormonu vynutil hyperkonstantu."
Starý Aras už začínal měnit názor na Tylla Leydena.
7.
Eric Manoli se řítila meziprostorem ke shluku Hieseho. Velká inpotronická sestava dostala za úkol vypočítat, kde obří loď za několik minut přistane. Nebyl to jednoduchý úkol vzhledem k bouřlivým astrofyzikálním poměrům ve hvězdokupě. Jediná chyba a lodi by hrozil zánik.
Druhým úkolem pro počítač byla otázka, za jak dlouho dosáhne svaz těžkých křižníků shluk Hieseho. S tímhle zadáním byl hotov brzy.
Rhodan studoval výsledek a nezamlouval se mu. Jestli souhlasily údaje majora Etele o velkém svazu molkexových lodí, nemohla se Eric Mano-li odvážit letět k cíli bez ochrany. Přitom jejich křižníky je mohly dostihnout až za tři hodiny a Čtyřicet minut standardního Času. To byla příliš dlouhá prodleva.
Rhodan se rozhodl rychle. Jeho vlajková loď zpomalila

let lineárním prostorem.
O deset minut později byl počítač hotov i s první úlohou. Souřadnice udávaly polohu planety v rozmezí tří hodin.
„Necháme svaz křižníků přiblížit se až na čtyřicet pět minut!" přikázal Rhodan. Teď už nemusel být na můstku. Odešel zpátky do své kabiny.
x
Výkřik Evyn Mollové upozornil všechny na blížící se kovobylky. Sto padesát mužů posádky ztroskotané Baboty, kteří doufali, že jsou pro příští hodiny v bezpečí, muselo teď prchat před fialovou hrozbou.
„Držte se pohromadě," rozkázal Etele a obrátil se k novinářce. „Můžete ještě jít?"
Křečovitě se usmála. V ocích sejí zračil čirý strach.
Muži postupovali hustým mechem dál do údolí. Evyn se rozhlížela po
Billu Ramseyovi, ale nikde ho neviděla.
„Majore," oddychovala ztěžka, „kde je poručík Rarnsey?"
„Někde tu bude. Možná jde v čele!" Jeho odpověď nebyla docela upřímná. Sám se taky už chvíli divili, proč Ramsey nejde s novinářkou.
„A co jestli s námi není, majore?"
Zepředu volali: „Kovobylky zleva! Rychle, než nás ty bestie zaměří!"
„Poběžte, slečno, poběžte!" naléhal Etela. Vzal ji za ruku a táhl ji za sebou.
„Umíte zacházet s paprskometem?" zeptal se.
Přisvědčila.
„Tady máte! Je odjištěný. Při troše štěstí je to jediná záchrana... pokud na vás jde jen jedna kovobylka!"
Mechový porost najednou končil. Zato bylo před nimi

pole hrubého štěrku. Muži klopýtali a padali.
„Tamhle se jich blíží tisíce, majore!" vykřikla zděšeně Evyn Mollová.
Kovobylky sem skákaly ze svahu. Naneštěstí se tady údolí zužovalo a mužstvu hrozilo, že mu kovobylky odříznou cestu. Další kovobylky se k nim tlačily zezadu. Stěny po stranách byly strmé a hladké. Mohl je zachránit jen zázrak.
Nebe se zatmělo. Zleva se nad skalním hřebenem vynořilo čtrnáct molkexových lodí. Letěly v řadě za sebou ne výše než tisíc metrů.
Gatasané museli vidět prchající Pozemšťany, obklíčené kovobylkami.
Všichni čekali na první výstřel, ale nepřišel. Zato kovobylky se neúprosně blížily.
Molkexové lodi pomalu táhly nad úzkým údolím. Polovina jich už přeletěla, když zbytek najednou změnil kurz a rychle se vzdálil.
Volná plocha se zmenšovala. Vtom
0 několik kroků dál tři muži vykřikli a ukazovali nahoru. Major se podíval k hřebenu - a ten pohled mu vyrazil dech! Právě nad nimi, asi sto metrů vysoko, stál někdo v létacím obleku.
„To je náš oblek!" zvolal někdo.
Etele se díval, jak se muž snáší k nim dolů. Lehce přistál vedle majora a novinářky.
„Bille!" vykřikla Evyn a padla mu do náruče. Skrz průhlednou přílbu přitom uviděla, že je na tváři vážně poraněn.
„Ramseyi, kde se tu berete?" ptal se Etele.
Ramsey si zvedl přílbu. „Majore, záleží na každé vteřině! Tudy za roh, tam se všichni dostanete nahoru! Jen se na

ty potvory podívejte!"
Kovobylky sem skákaly z obou stran. Už svou kořist zaměřily.
„Kudy? Kudy, Ramseyi?"
„Poletím napřed, majore!" Zaklopil přílbu, objal Evyn a vznesl se
1 s ní. „Dobře se mě drž!" zavolal na
ni.
Mužstvo opět získalo odvahu, když
Ramsey letěl nad nimi a vedl je. Všem vrtalo hlavou, kde přišel k létacímu obleku, když oni jen taktak utekli s prázdnýma rukama. Teď už všichni uviděli rozsedlinu, která strmě vedla až k vrcholu skály. První z nich už po čtyřech šplhali. Ramsey s novinářkou v náručí se vznesl až na hřeben a tam ji usadil.
Na konci dlouhé řady mužů byli Etele a Multon. Vypadalo to, že fialová smrt je už nemine. Kovobylky k nim skákaly a byly už sotva třicet metrů od nich. Ramsey viděl nebezpečí a bez hlesu se k nim snesl. Přistál mezi Etelem a Multonem a naznačil jim, aby se ho chytili. Pak zapnul antigravitační pole na maximum. Nepotřeboval ani minutu a vysadil je vedle Evyn. Ještě třikrát takto zasáhl a pak už byl i poslední muž nahoře. Bili zase přeplul do čela a mávl na ostatní, aby ho následovali. Vedl je po hřebeni. Zpod přílby nikdo neslyšel jeho sténání. Vážné zranění na pravé tváři pálilo jako oheň a hlava ho bolela jako střep.
lesně před tím, než se Babota zřítila, dostal se Bili na poschodí, kde byla zavřená Evyn. V té chvíli zásah v jeho blízkosti vyvolal explozi a Billa to odmrštilo do kouta. Sám nevěděl, jak dlouho tam ležel v bezvědomí. Když se vzpamatoval, připadalo mu, že se bolestí

zblázní. Zvolna si uvědomil, že má poraněnou hlavu. Pak uslyšel, jak Babotu ničí požár. Věděl, Že už se nedostane k vy-
chodu. Jako šílený lezl po nouzovém schodišti pořád výš a cestou někde zakopl o létací oblek. Zapomněl na bolest, nasoukal se do obleku a vylezl až do střelecké věže. Tam se mu podařilo otevřít poklop určený pro opraváře a vylézt ven z lodi. Vznesl se do výše, ale hned padal k zemi jako kámen, když ho zahlédli z molkexové lodi a začali na něj střílet. Těsně nad povrchem zabrzdil pád a měkce přistál. Gatasané odletěli a Bili se vydal hledat Evyn Mollovou a ostatní z posádky.
Teď se na ni Šťastně usmíval a zapomněl už na všechno, co je dva na tuto planetu přivedlo.
Po hřebeni šli déle než hodinu. Dvakrát se Ramsey rozletěl napřed, aby našel nejlepší cestu. Když se vrátil podruhé, přistál u majora Etele a řekl mu:
„Musíte zase převzít skupinu, majore. Druhá část mužstva v údolí nemůže dál. Kovobylky je nejpozději za půl hodiny dohoní. Jděte pořád přibližně na sever. Až dojdete ke třem kuželovitým skalám, sejděte dolů do údolí. Tam zatím žádné kovobylky nejsou. V pořádku, majore?"
„Souhlasím, Ramseyi. Přivedete druhou skupinu za námi?"
„Udělám, co bude možné. Al-c o něco vás prosím, majore."
Major tušil, co Ramseyovi leží na srdci, a řekl: „Dám na slečnu Evyn pozor, spolehněte se!" Ale dodal:
„Ukažte mi svoje zranění, Ramseyi! Nelíbí se mi..."
.„Později, majore, až bude víc času," zavolal Ramsey a odletěl.

Eyko Etele se za ním zamyšleně díval. Rád si opravil úsudek, který si předtím vytvořil podle toho, co o mladém poručíkovi slyšel. Teď už ho nemrzelo, že muž přeložený z trestu patří k jeho posádce.

A

Tri sta araských robotů skončilo práci. Nový hypertron, dopravený sem ze Země, byl smontován a napojen na zdroj energie. Teď ještě zbývalo zkontrolovat jeho funkci, a na to roboti naprogramováni nebyli.

Doktor inženýr Labkaus to navrhl Tyllu Leydenovi a třem dalším kolegům.

„Já? Ne, děkuji!" odmítl Leyden i jeho kolegové.

„V tomhle oboru je odborníkem kolega Taylor," připomněl Leyden. „Hypertron by měl přezkoušet on." Všichni nadšeně souhlasili.

Návod k použití hypertronu měl „jen" 118 stran! Tyli Leyden odmítal jenom do něj nahlédnout, Labkause to podráždilo. „Nedělejte se pořád hloupější, než jste, Leydene! Vy už jste přece tady na Aralonu jeden malý hypertron sestavil. . ."

Leyden ho klidně přerušil: „S tím výsledkem, že nám všechno hvízdalo kolem uší. To vám připadá jako důkaz mých schopností?" Přitom se podíval na Labkause tak podivně, že vědec pojal podezření. Nechce snad Leyden svého šéfa Horace Taylora zahnat do úzkých?

„Leydene, teď přece jde o každou minutu. Hrozí nám strašné nebezpečí."

Leyden si ale nedal říct, proto Labkausovi nezbylo než zavolat experta na hypergravitaci Taylora. Ostatní se zatím z místnosti vytratili.

Za chvíli vpadl do haly Taylor se štábem svých nejbližších spolupracovníků. Také pro něj byl přístroj no-

vinkou. Začal studovat složitý návod.
O čtyři hodiny později přikročil k přezkoušení hypertronu. Když zapnul na stupeň pět, začaly vypadávat konvertory. Zasáhla inpotronická hlavní kontrola a vypnula přístroj. První pokus o náběh hypertronu se nezdařil
Druhý také ne. Po třetím neúspěšném pokusu to Horace Taylor a jeho spolupracovníci vzdali. Už se sotva drželi na nohou a nedovedli si vysvětlit, proč stále vypadávají konvertory. Byly přece konstruovány tak jednoduše, že by selhávat neměly.
Doktor inženýr Labkaus už delší dobu marně hledal Tylla Leydena. Nikdo o něm nevěděl.
Leyden zatím seděl v ústředně hyperkomunikační stanice a' už pátou hodinu protelefonoval s předními odborníky v Terranii. Vytáhl je z postele, nad Terranii byla noc. Vyptával
se jich na všechno, co nevěděl a nebylo toho málo. Bezelstně doznával mezery ve svých znalostech, ale rychle je zaceloval, a s pomocí svého kombinačního nadání odhaloval nové souvislosti. Dvacetkrát už světelnou tužkou podepisoval účet na. tisíc solarů za tento nekončící hovor.
„Jestli to mohu shrnout," přerušil Leyden profesora Anagala, „je modifikace syntetického B-hormonu hypertronem teoreticky možná. Jak se dá vynutit přesycení, to zatím není známo?"
„V celém impériu nenajdete nikoho, kdo by vám v tom poradil, Leydene. Já sám jsem odmítl podílet se na řešení tohohle problému. Moje znalosti jsou zaměřené spíš na teoretický výzkum."
Sedm hodin a osmnáct minut trval rozhovor Aralonu s

Terranii. Souhrnná cena činila skoro čtyřicet tisíc solarů. Leyden ani nemrkl a podepsal účet.
Když vstal a protahoval se, řekl Pa Donovi, který tam seděl s ním: „Myslím, že teď můžu začít, jestli mě Taylor pustí na hypertron."
„To jste se tolik dověděl z těch rozhovorů, Leydene?" zeptal se Aras.
„Řekl bych, že ano. Uvidíme, co z toho bude." Víc neřekl. S blokem zaplněným poznámkami vyšel z ústředny a nechal se dopravit k výzkumnému centru.

8.

Na reliéfní obrazovce byl už jasně vidět Hieseho shluk čtyřiceti devíti sluncí. Eric Manoli se pořád ještě vznášela v lineárním prostoru, ale už se blížil okamžik, kdy se vynoří v normálním časoprostoru těsně u cílové planety. Křižníky už dorazily, aby poskytly šéfově vlajkové lodi záštitu.
Došlo k přechodu. Eric Manoli se snášela k horké planetě. Přitom všechny její vysílačky volaly: „Tady Eric Manoli! Baboto, ozvi se!"
O několik minut později se ozvala odpověď: „Tady Babota. Příjem!"
Zaměřovač určil místo, odkud volal major Etele z přenosné vysílačky. Rhodanova vlajková loď tam zamířila. Vynořilo se před ní ľholé pohoří. V lodi byl vyhlášen nejvyšší stupeň pohotovosti. Rhodan vyzařoval klid jako vždy v rizikových situacích. Pozoroval na obrazovce planetu zpustošenou kovobylkami.
„Pane, ještě tři sta kilometrů a budeme nad nimi!"
„Zrychlete. Chci mít celou posádku Baboty na palubě v deseti minutách!" řekl klidně Rhodan.
Najednou to vypadalo, že se planeta otáčí pod lodí

rychleji. Imnulzní motory vyly. Na povrchu planety způsobila Eric Manoli vichřici.
„Ještě sto kilometrů!" ozvalo se. Pak se loď snesla na označenou náhorní planinu a přistála. Když dosedla, zhoupla se na teleskopických podpěrách jen jednou. Velký vchod se otevřel a rampa se vymrštila. Běželo po ní do lodi sto padesát členů posádky. Jen jeden neutíkal: Bili Ramsey. Ten se do vlajkové lodi Velkého administrátora vznesl.
Reginald Bull mluvil s Aralonem.
Horace Taylora vytáhli z postele.
„Ne, pane," hlásil, když ho Bully zasypal otázkami. „Zatím se nepovedlo hypertron odzkoušet. Konvertory jeden za druhým vypadávají. Ještě jsme neodhalili příčinu závady!"
„Proč jste nepožádali o experty?" ptal se Bully příkře. „Smím vám sdělit novinku, pane Taylore? Aralon je jenom dvacet osm světelných let od hranic hvězdokupy M 13. To je dneska krůček - i pro Gatasany, a ti se k vám chystají na návštěvu! Co si pod tím Bluesané představují, to vám nemusím říkat! A vy ležíte v posteli? Trošku jste se unavil, co?"
„Pane," bránil se Taylor a proklínal chvíli, kdy byl jmenován vedoucím výzkumné skupiny Pozemšťanů na Aralonu, „pracovali jsme všichni až do úpadu..."
„Vypadáte ale náramně svěží, Taylore. Zařídil jste, aby na hypertronu pracovaly i jiné týmy?"
„Na tak drahém přístroji, pane?"
To neměl Taylor říkat. Reginald
Bull mu na to patřičně odpověděl. Dvě minuty zuřil a pak ostře rozkázal: „Zavolejte mi hned nejstaršího experta! A vás už nechci příštích sto let vidět, vy..."

Nejstarší vědec byl doktor inženýr Labkaus. Zatím ještě neměl tu čest mluvit s panem Reginaldem Bullem.
Morálně zdeptaný Horace Taylor byl hysterický, když přišel pro Labkause do laboratoře. Když polekaný Labkaus z jeho zmatených řečí konečně pochopil, oč jde, hned se vydal k obrazovce.
„Já jsem Labkaus, pane," ohlásil se.
„Nechcete převzít práci s hypertronem, Labkausi?" navrhl Bully.
„Pane, v tom se dost nevyznám. Ani bych neradil pověřovat tím teď některého jiného kolegu. Hypertron je přece v těch nejlepších rukou..."
„Jen mi teď nemluvte o Taylorovi!" vykřikl vztekle Bully.
„Ne, pane. Pokusy pana Taylora se nezdařily. Ale asi před hodinou zahájil kolega Leyden první řadu pokusů s B-hormonem..."
„Bez pověření?" zeptal se ostře Bully.
„To se nedá říct, pane," odpovídal rychle Labkaus. „Žádal jsem ho, aby hypertron vyzkoušel, hned když byl přístroj instalován, ale Leyden to odmítl." A chrlil další údaje. Zmínil se také o čtyřiceti tisících solarů za rozhovor se Zemí a prosil druhého nejmocnějšího muže impéria, aby Leydenův výdaj dodatečně schválil.
„A kdyby Leyden rozházel milion, Labkausi ! " křičel Bully. „Na tom nesejde! A teď tedy pracuje na první řadě pokusů s B-hormonem? Poslyšte, můj milý, vy jste ve vaší skupině nejstarší. Tímto okamžikem přebíráte její vedení. Taylor má zatím volno, a pana Leydena nechtě pracovat, jak bude chtít. Rozumíme si? Jestli bude Leyden pro pokusy něco potřebovat, je vaším hlavním úkolem hned zavolat Terranii a objednat to pro něj .

Výdaje nehrají roli. Už jsem to říkal Taylorovi, teď to říkám vám: před hodinou se na okraji M 13 objevily první molkexové lodě, a pozici Aralonu Bluesané znají. Pochopil jste, že je pro nás všechny za vteřinu dvanáct?"

A

Major Etele podával zprávu šéfovi.

Poručík Bili Ramsey byl ošetřován lodními lékaři. „Za tři, čtyři dny se to zahojí a budete mít jen jizvy," uklidňovali ho.

„A ty jizvy mi zůstanou?" chtěl vědět Bili Ramsey. Neměl chuť mít v obličeji trvalou památku na tenhle „výlet".

„Jizvy si můžete dát odstranit, poručíku, ale na odborné klinice."

Obrovitou lodí Eric Manoli proběhlo zadunění. Loď byla zasažena z boku. Byli tu Bluesané se svými molkexovými loděmi.

Na můstku nebyli překvapeni, ve-

děli o tom už delší dobu. Když svaz těžkých křižníků dorazil ke shluku Hieseho, zjistil, že je hvězdokupa hermeticky uzavřená. Bluesané ji obklíčili s nejméně deseti tisíci lodí. Čtyři pokusy prorazit byly marné a v jednom případě znamenaly ztrátu křižníků.

Když Eric Manoli zasáhl první výstřel, přerušil Perry Rhodan rozhovor s majorem Etele a oba spěchali na můstek.

Eric Manoli mezitím obletěla planetu do míst, kde byl zjištěn čerstvý Čistý molkex. Nedaleko za frontou všežravých kovobylek byl ještě měkký a mohl být snadno vytěžen. Obrovitá vlajková loď teď pálila ze všech zbraní, ale pořídila stejně málo jako každá jiná bojová loď impéria.

„Molkexové lodi jsou všude, pane!" volali na Rhodana, když vešel na můstek.
„Něco musíme vymyslet, abychom molkex získali," řekl Rhodan klidně. „Pánové, přemýšlejte."
Etele ještě nezažil Perryho Rhodana v hrozivé situaci a cítil teď klid, který z něho vyzařoval. Major už se ani neodvažoval podívat se na panoramatickou obrazovku. Blížilo se k nim ze všech stran čím dál víc molkexových lodí a pálily už z.Jálky. Mohutný energetický štít velké kulovité lodi už hrozil na více místech zhroucením. S impulzními motory na plný výkon vzlétla Eric Manoli kolmo do výše a pak ještě rychleji padala zpět, aby se dostala na odvrácenou stranu planety. Takovou prudkou změnu kurzu lodě Bluesanů nezvládly a zůstaly pozadu. Zato z jihu letěla pozemskému křižníků vstříc další skupina lodí Bluesanů. Třetí silný svaz se objevil na severozápadě. Eric Manoli byla uzavřena nepřítelem ze tří stran!
Etele čekal, co teď Velký administrátor udělá, ale toho ani nenapadlo dávat komodorovi, který velel vlajkové lodi, nějaké příkazy. Klidně pozoroval obrazovku a jeho výraz ne-prozrazoval, co se za jeho čelem odehrává.
Spojaři předávali stále další zprávy o bitvě na okraji hvězdokupy, ve které lodi impéria prohrávaly. Gatasanům se dařilo rozbíjet ochranné štíty kulovitých kosmických lodí soustředěnou bodovou palbou a pak primitivními paprskomety tavit obaly lodí z terkonitové oceli.
Komodor vynutil z impulzních motorů nejvyšš výkon a znovu stoupal kolmo do výše. Řídil loď ručně vstříc nepřátelskému svazu. Když se k němu Eric Manoli přiblížila, začala se rychle otáčet kolem své osy, což

prozatím eliminovalo účinek nepřátelské bodové palby.
Důstojníci na můstku zatajili dech. Palba Bluesanů se stupňovala, ale komodor držel kurz, který vedl křižník přímo do středu husté skupiny molkexových lodí. Ještě několik vteřin
- a dojde ke srážce! Eric Manoli se neuhnula ani o milimetr.
„Můj bože!" vykřikl jeden z důstojníků. Svaz se náhle rozprchl do všech stran ! Vypadalo to, jako by Eric Manoli proletěla dírou do volného prostoru.
Major Etele ucítil, že se na něj Rhodan dívá, když si otíral pot z čela. „Horko?" zeptal se Velký administrátor s úsměvem. Major přikývl. Opravdu mu bylo horko. On by takový manévr nikdy neriskoval.
Ve výši deset tisíc kilometrů nad povrchem planety se velitel otočil na šéfa. „Ještě jednou dolů, pane?"
„Máme molkex na palubě nebo ne?" zeptal se Rhodan.
„Takže ještě dolů!" řekl velitel. Nic jiného ostatně nečekal.
Teprve teď Eyko Etele plně pochopil, jak významný byl jeho úkol na Babotě. Sám šéf impéria sází všechno na jednu kartu, aby získal nezbytně potřebný molkex. Bytí či nebytí humanoidních druhů závisí na tom, jestli se jim podaří vyvinout zbraň proti molkexovému pancéřování. A pro vývoj zbraně potřebují čistý molkex, jak ho vylučují kovobylky.
Impulzní motory utichly. Eric Manoli se volným pádem vracela k. planetě.
Nový hypertron, urychlovač částic, jel na plný výkon v podzemním sále,
kde ho araští roboti smontovali. Přesto nebylo u řídícího pultu nic slyšet. Silná izolační pole a energetické uzávěry

zadržovaly hluk i životu nebezpečné záření.
Tyli Leyden pracoval na hypertronu spolu se šesti kolegy. První řada pokusů už probíhala celé hodiny. V nejdůležitějších oblastech tápali ve tmě a jen za pomoci prvních výsledků, kterých docílili, obtížně dál hledali cestu k cíli.
Byl to pokus o sto i více neznámých.
Přírodní B-hormon se zdráhal vyjevit své vlastnosti tak, aby se daly formulovat v číslech a vzorcích.
Tyli Leyden a jeho kolegové doufali, že v hypertronu přesytí atomová jádra syntetického B-hormonu natolik, aby jádra začala vystřelovat částice. Všechny hodnoty zaznamenávala vestavěná velká inpotronika a ukládala je do paměti.
Přesto nebyl lidský prvek nadbytečný. Už jen velký počet tlačítek, která bylo třeba obsluhovat ručně, ukazoval, že tenhle moderní přístroj je daleko vzdálen automatice všech ostatních přístrojů vyráběných v impériu.
Tyli Leyden zřejmě odečítal naměřené hodnoty z několika tuctů přístrojů zároveň. Znovu a znovu něco svým kolegům přikazoval. Nejistota z počátků pokusů byla ta tam. Během několika hodin se s hypertronem důvěrně obeznámil. Přišly mu teď
vhod teoretické znalosti, které nashromáždil při rozhovorech s pozemskými experty.
Doktor inženýr Labkaus ho dodatečně jmenoval šéfem výzkumu na hypertronu a Leyden byl také jediný z vědců, kdo mohl tuto funkci zastávat.
Nikdo si nevšiml zamračeného muže, který vstoupil. Muži u řídícího pultu byli zcela zaujati měřicími přístroji, které jim prozrazovaly, co se uvnitř hypertronu děje se syntetickým B-hormonem.

„Ley děné!"
Tyli Leyden sebou trhl a vzhlédl. Proti němu stál Horace Taylor.
„Prosím?" zeptal se lhostejně astrofyzik.
„Já vám to oplatím, Leydene, a při vhodné příležitosti vám provedu stejný sprostý podraz, jako vy mně. Na to se spolehněte, a pak vám nepomůže ani Bull, vy intrikáne!"
Leyden nechal zahořklého muže mluvit. „Jeane, dohlédněte na protiproud plazmy. Zdá se mi, že kolísá."
Horace Taylor se přestal ovládat, když viděl, jak ho přehlížejí. „To vám vděčím za svoje hanebné sesazení, Leydene! Jen se těšte, až se vrátíme do Terranie. Každý se ode mě dozví, jakými špinavými prostředky jste se vyšvihl!"
Leyden si změřil rozčíleného muže od hlavy k patě. „Dejte si studenou sprchu, Taylore. A koukejte odtud vypadnout! Tady šéfuju já!"
Taylor neměl v úmyslu odejít. „Postarám se, aby se všichni dozvěděli, jaký jste ničema!" křičel vztekle.
„Jak chcete," pokrčil rameny Leyden a zmáčkl nějaký knoflík.
Horace Taylor si nevšiml, že dorazil robot. Teprve když stál vedle něj, uvědomil si, co ho čeká.
„Vyveď pana Taylora na povrch a sděl automatice u vchodu, že pan Horace Taylor až do odvolání nesmí vstoupit do oddělení výzkumu!"
„Co se to opovažujete!" řval Taylor.
Robot se o jeho křik nestaral. Jeho kovové paže Taylora objaly a zvedly. Ostatní už bylo snadné.
„Co dělá protiproud plazmy, Jeane?" ptal se Leyden, jako by se nic nestalo.

„Protiproud, Tylle? Ještě jsem ne-
ví
mel čas...
„Tak to už abys to udělal, Jeane!" Obrátil se na jiného kolegu: „A jak to vypadá v komoře tři, Allaine?"
„Pořád stejně. Žádná stopa po částicích."
„Ony se ještě objeví a pak z toho velkou radost mít nebudem!" Vypadalo to jako nic neříkající poznámka. Když se ale Allain po dvanácti hodinách nepřetržité práce ukládal k spánku, nesla mu ta věta z hlavy.
Obvinění, která vznesl Horace Taylor proti Tyllu Leydenovi, nebral nikdo v hale vážně, a Tyli Leyden sám už zřejmě na tuto nemilou epizodu zapomněl.
Zdálo se, že osmnáctý pokus lodi Eric Manoli přistát těsně za frontou kovobylek a nabrat čistý molkex se podaří. Zaměřovače ukazovaly, že lodi Bluesanů jsou na protilehlé straně planety. Když se vzala v úvahu jejich rychlost, měli Pozemšťané v nejlepším případě dvě až tři hodiny na to, aby vytěžili plástve molkexu.
Normálně by na to byly třeba celé dny nebo i týdny. Nemělo smysl vracet se k Zemi s pouhými několika tunami molkexu. Bylo zapotřebí aspoň několik tisíc tun této látky.
Eric Manoli přistávala na ztuhlém molkexu. O tři kilometry dál na jih byla hmota ještě měkká.
„Přiblížíme se až najeden kilometr!" přikazoval Rhodan. „Musíme to risknout, pánové!" Nikdo neodporoval, ani velitel. Loď se lehce zvedla a poskočila o dva kilometry, pak zase dosedla.
„Nálet z kosmického prostoru!" vykřikl důstojník u zaměřovačů. „Máme deset až patnáct minut!"
Rhodan strnul. Jeho tvář teď vypadala jako maska. Jenom

v očích měl slabý svit. Pak ožil. Třemi kroky byl u interkomu.
„Mluví Rhodan! Rozkaz pro důstojníky odpovědné za trezorové oddělení! Všechen materiál ať odtud roboti vyklidí. Dejte vyklidit i sousední oddělení a paluby. Trezorové oddělení ubytuje kovobylky!"
Místo odpovědi bylo slyšet zmatené pokašlávání. Důstojník z trezorového oddělení zřejmě nevěřil tomu, co slyší.
Mít na palubě lodi kovobylky znamenalo nechat je tu loď sežrat. Ty malé potvůrky rozkousaly i terkonitovou ocel!
Rhodan na odpověď nečekal. Už přepnul a mluvil teď s Šéfem oddílu robotů. „Zaletíme teď těsně za frontu kovobylek a zůstaneme ve výši asi dvaceti metrů. Pak vyšlete tak dva tucty robotů s úkolem přinést do trezorového oddělení docela mladé kovobylky, které zrovna vznikly dělením! Pro všechno na světě, ať to provedou správně! Jdu ke vchodu, kudy se budou roboti vracet, a budu celou akci řídit. Proveďte mé příkazy ihned! Loď je právě nad frontou kovobylek! Prosím, pospěšte si, protože další molkexové lodě nalétávají na Eric Manoli! Konec!"
Což mohlo také znamenat: konec hrdé vlajkové lodi!
Z deseti kovobylek jich bude obratem dvacet, a ani ne o půl hodiny později bude z těch dvaceti čtyřicet, a z těch jich vznikne osmdesát, a bude jich pořád víc a víc. A jejich zlověstná kyselina rozežere každou stěnu. Prokoušou se každou místností v lodi. Před ničím se nezastaví, nic je nezadrží!
A takovéhle smrtelné nebezpečí
bere Perry Rhodan vědomě na palubu! Není to zoufalý

krok?
Byl to střízlivý výpočet! A byl to závod s časem!
Roboti dokázali přinést na palubu osm kovobylek. Z dvaceti pěti robotů se jich vrátilo jen devět. Devátý robot musel být ve vstupu do lodi zničen, protože už podlehl strašlivé kyselině. Nesl totiž plně vyvinutou žravou kovobylku. Rhodan ji rychle odkopl dolů.
Po dalších minutách horečného napětí bylo všech osm kovobylek uzavřeno v trezorovém oddělení.
Všechny sousední místnosti v okruhu sto metrů i tři paluby nad a pod trezorem roboti vyklidili. Eric Manoli se pokoušela uniknout útočícímu nepřátelskému svazu a její silný vysílač zatím podával stejně znějící zprávu Bullymu a Atlanovi. Rhodan v ní oznamoval, s jakým nákladem opouští vlajková loď planetu. Zpráva končila osudovou větou: Eric Manoli od této chvíle dodržuje rádiový klid. Na došlé depeše nebudeme odpovídat! Rhodan.
Dorazily další svazy lodí impéria, které vyslal na pomoc Atlan, ale ani ty se nedostaly dál než na okraj kulovité hvězdokupy. Uvítala je tu soustředěná palba lodí Bluesanů. Co chvíli vzplála některá loď impéria
jako malé slunce. A uvnitř tohoto čarodějného kotle nesmiřitelně bojujících protivníků byl šéf se svou vlajkovou lodí. Má naději prorazit, nebo se brzy také jeho loď v troskách zřítí na některou planetu?
Na můstku vládlo nervy drásající napětí. Nikdo už si neuvědomoval hluk impulzních motorů, které hnaly loď do volného kosmického prostoru. Situace se zhoršovala každou vteřinou. Za všech stran se objevovaly další a další molkexové lodě a pronásledovaly kulovitého obra. A nemenší nebezpečí narůstalo uvnitř lodi.

Z osmi kovobylek už jich bylo třicet dva, a blížilo se jejich další dělení. První malé potvůrky se už prokousaly půl metru silnou stěnou z terkonitové oceli a leptaly teď kyselinou spojovací kabel, který odtud vedl signál průmyslové televize na můstek.
Dvě poschodí pod můstkem se potilo víc než dvacet astronomů a kosmonautů. Dostali na pohled neřešitelný úkol najít co nejrychleji neobývanou planetu s kyslíkem, na níž by Eric Manoli mohla bez nebezpečí vylodit kovobylky. Perry Rhodan mužům připomenul: „Myslete na to, že z toho chceme všichni vyváznout živí!"
Mysleli na to. A poslouchali, jak těžké paprskomety bijí do obalu vlajkové lodi. Její ochranný štít už neexistoval. Víc než sto molkexových lodí ho rozbilo bodovou palbou.
Veliteli se stále znova dařilo setřásat Bluesany, ale když už si myslel,
že si na chvilku oddechne, zaútočily další a další roje.
Kovobylky už se vymkly kontrole, Dalo se už jen odhadnout, kolik jich je. Rhodan nasadil všechny zálohy robotů, aby bránili kovobylkám šířit se dál, dokud to šlo.
Byl to snad nejsmělejší plán, který kdy vymyslel. Lidé potřebují molkex! Nebylo možné do vézt ho přímo ze shluku Hieseho, proto vzal Rhodan na palubu kovobylky, které chtěl vysadit na neobývané planetě s kyslíkem v ovzduší. Pak budou moci těžit na této planetě za frontou kovobylek jimi produkovaný molkex. Muselo se to ale stát co nejrychleji, jinak jsou on i jeho muži ztraceni.
V těchto rozhodujících hodinách cítil, jak silně je spjat se svou vlajkovou lodí. Nevadilo mu to, že jejím Zničením by přišly vniveč miliardové hodnoty, ale to, že by se musel vzdát něčeho, co je mu milé.

Skoro nepřetržitě bušily do pláště lodi nepřátelské paprskomety. Byl to div, že terkonitová ocel ještě odolávala. Na některých místech už byla
ale loď vážně poškozena. Muži na můstku mlčky přijímali Jobovy zvěsti. Rhodan měl dojem, že slyšel zasténat ženu. Když se ohlédl, uviděl novinářku Evyn Mollovou, která zoufale pozorovala boj na velké obrazovce. Vedle ní stál Bili Ramsey a pokoušel se ji uklidnit.
Rhodan k nim přikročil. „Copak?" zeptal se.
„To jsem netušila. To jsem si neuměla představit," zajíkala se novinářka.
„To si neuměly představit miliardy lidí, slečno Mollová."
V tom okamžiku se rozlehl lodí pekelný rachot. Dokonce i velitel zneklidněl. „Šéfe, to bylo do kruhové výztuže! Přejdu do lineárního prostoru, pane!"
Byla to zoufalá akce. Normálně musela být pro takový manévr rychlost lodi podstatně vyšší. '
„Pane, kovobylky se přezírají směrem k výrobně energie!" volal někdo z posádky.
V té chvíli přešla těžce poškozená Eric Manoli do lineárního prostoru.
Loď už byla ztracená, ale posádka ještě doufala v záchranu...

Kurt Brand ZÁVOD S ČASEM
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 175
Z německého originálu Wettlauf gegen die Zeit, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-

Arthur Moewig KG
v Rastattu roku 1986, přeložil František Fabián. Vydal jako svou tisící šedmistou druhou publikaci ' IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1998. Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.
Vydáni první. Tematická skupina] 3/34.